

12 Cho em một cuộc tình
26 Tính kế tiết kiệm

Ảnh bìa 1: Minh Tuấn
Người mẫu: Nguyễn Hưng Phúc,
Phương Linh, Pinkid

6 Con dâu tiêu hoang

10 Sau Tết năm ấy...

15 Tháng khởi đầu
công việc

Kênh YouTube

Mời bạn truy cập YouTube để đón
xem các chuyên mục sẽ được phát
trên Kênh YouTube của
Báo PNVN vào lúc 10h00:

- Bí quyết thành công (thứ 3),
- Nội trợ thông thái (thứ 5)
- Đọc truyện hạnh phúc
gia đình (thứ 7).

TỔNG BIÊN TẬP: **NGUYỄN THỰC HẠNH**
PHÓ TỔNG BIÊN TẬP: **PHÍ QUỐC THUYỀN, HOÀNG ĐÌNH LINH,**
NGUYỄN THỊ HÀI YÊN
THU KÝ TÒA SOẠN: **KIM DỊU, THU THỦY**

■ TRÌNH BÀY: TRẦN THẮNG

BÁO PHỤ NỮ VIỆT NAM 47 HÀNG CHUỐI - HÀ NỘI

* ĐIỆN THOẠI: 024.39713500 * FAX: 024.38213202

VĂN PHÒNG ĐẠI DIỆN PHÍA NAM TẠI TP HỒ CHÍ MINH

38 VÕ VĂN TÂN - Q.3 * ĐIỆN THOẠI: 028.39303034 * FAX: 028.39303430

* BÁO ĐIỆN TỬ: www.phunuvietnam.vn * WEBSITE: www.pnvnnuocngoai.vn

TỔNG ĐẠI LÝ PHÁT HÀNH Ở NƯỚC NGOÀI

GLASS GLOBAL TRIPLE-T 800 - 5th Avenue, Suite 4100 Seattle, Washington 98104
Toll-free: 1-877-993-6161 (USA/CAN)

IN TẠI CÔNG TY IN TIẾN BỘ VÀ CÔNG TY IN TRẦN PHÚ

* GIẤY PHÉP SỐ 313/GP - BTTT - NGÀY 27-10-2014

■ GIÁ: 8.000đ ■ SỐ 6/2020 RA NGÀY 7.2.2020

Điện thoại đặt báo: 028.39300170, 024.39719519

HOTLINE ĐẶT BÁO 24/7: 1800.585855

ĐƯỜNG DÂY NÓNG: 0941 707373

ẢNH TRONG BÀI CHỈ ĐỂ MÌNH HỌA
KHÔNG PHẢI NHÂN VẬT THẬT

→ Nhiều người nghĩ sau dịp nghỉ Tết, mọi người được ăn uống bồi dưỡng lại vui chơi thoả mái thì sẽ bắt tay vào làm việc hăng say hơn.

Nào ngờ dư âm của Tết vẫn kéo dài không chỉ vài ba ngày, một tuần mà có khi... cả tháng.

Kỹ năng trở lại nhịp sống ngày thường

● TRỊNH TRUNG HÒA

Nhiều người cứ vin vào câu “Tháng Giêng là tháng ăn chơi” nên những ngày đầu năm gặp nhau ở cơ quan rầm ran lời chúc tụng. Người nào cũng mang rượu, mứt, bánh đến góp vui mừng xuân, nhâm nhi kéo dài cả buổi vẫn chưa kể hết cảnh ăn Tết ở quê mình. Sau đó là đi chúc Tết các gia đình. Buổi sáng ăn liên hoan ở nhà anh này, buổi chiều

hát karaoke ở nhà chị nọ. Đi khắp lượt phải hết mấy ngày. Có phòng lại tổ chức đi du xuân, ngao du phong cảnh ra ngoại thành. Thật đúng là Tết xong cứ nhởn nhơ, chẳng thiết làm ăn gì.

Sau Tết, một số trẻ cũng trở nên lười nhác hơn và không có hứng thú học tập. Bởi vì nghỉ học gần chục ngày, chừng ấy thời gian cũng đủ làm “đồng hồ sinh học” của các em thay đổi.

Buổi tối được phép thức khuya, buổi sáng tha hồ ngủ muộn nên hết Tết không dậy sớm được. Ngồi trong lớp học vẫn thả hồn theo những cuộc vui xuân, những chuyến đi chơi, đi chúc Tết. Chính vì thế, khi phải quay lại với sách vở, đầu óc vẫn để ở đâu đâu. Đó là chưa kể sau Tết, em nào cũng rủng rỉnh tiền lì xì, không tiêu đi thì thấy... giữa ngày khó chịu.

Bởi thế, từ người lớn đến trẻ em đều phải xốc lại tinh thần, quay trở lại guồng máy làm việc bình thường. Đối với các cơ quan, công trường, xí nghiệp cần phải có một đợt “ra quân” nhân đà không khí tung bừng phấn khởi. Mỗi cá nhân nên bắt tay vào việc với kế hoạch của mình. Thông thường trong dịp đầu xuân, ai cũng ôm ấp những dự định cần được triển khai một cách nhanh chóng. Nếu nhập cuộc nhanh, tập trung được tinh thần trí lực, dư vị Tết có thể khiến chúng ta hào hứng đạt được hiệu quả cao.

Đối với trẻ em, trong những ngày đầu trở lại trường, cần có sự kiểm tra sát sao của cha mẹ. Nếu để các em sử dụng tiền mừng tuổi thoả mái, sẽ quen nếp chi tiêu hoang phí, sinh hư. Đầu năm những quán game thường đông học sinh, các em dễ mải chơi trốn học. Chỉ lơ đãng độ một, hai tuần có thể xuất hiện những lỗ hổng kiến thức, khiến nhiều em không thể tiếp thu được những bài tiếp theo, từ đó dẫn đến học hành sa sút. Do đó, chúng ta phải có một đợt khởi động lại tinh thần làm việc và học tập sau Tết. Nói chung, sau những ngày nghỉ Tết chắc chắn thói quen sinh hoạt của chúng ta bị thay đổi. Những chuyến du lịch hay tiệc tùng có thể vui và thú vị nhưng việc thức khuya hay sử dụng rượu bia nhiều làm

tiêu hao khá nhiều sức lực. Và nếu ngày cuối cùng của kỳ nghỉ bạn còn mang tâm lý vui chơi nốt cho xả láng, đảm bảo rằng ngày mai đi làm, bạn sẽ hoảng hốt với một đống công việc đang dồn lại sau kỳ nghỉ dài.

Hãy quên đi những chuyến du lịch hay tiệc tùng thâu đêm suốt sáng. Chấm dứt nó bằng một buổi tối đi ngủ sớm giúp bạn nạp lại năng lượng và cân bằng nhịp sinh học quen thuộc. Sáng mai thức dậy, bạn sẽ có tinh thần hứng khởi, khỏe mạnh để chuẩn bị cho tuần làm việc mới. Có thể sau kỳ nghỉ dài giờ bạn không biết phải làm gì nên việc đầu tiên là phải lên kế hoạch. Bạn hãy bỏ ra 5 phút điểm lại công việc của mình và xác định cái gì cần phải làm trước. Sau một thời gian tự do ngủ muộn tùy thích, ngày đi làm đầu tiên, bạn phải đặt đồng hồ báo thức để dậy sớm. Muốn đưa cơ thể ra khỏi trạng thái uể oải, việc trước nhất bạn phải tập thể dục hoặc chạy bộ một lúc. Sự vận động này là bước chuyển tiếp từ trạng thái nghỉ ngơi sang làm việc với cường độ nặng chắc chắn sẽ khiến bạn thêm mệt mỏi. Vậy nên sắp xếp thời gian một cách hợp lý, chia nhỏ những phần việc phải làm ra để đảm bảo vẫn giải quyết hết mọi thứ nhưng không có cảm giác quá nặng nề và kiệt sức.

Để tạo ra bầu không khí hứng khởi làm việc bạn phải thu gọn, trang trí chỗ làm việc cho vui mắt hơn thường ngày như có thêm một lọ hoa tươi chẳng hạn, nó có tác dụng khích lệ tinh thần bạn rất nhiều. Viết ra những việc quan trọng phải làm trước để khơi gợi năng lượng “chiến đấu” hết mình vì công việc. Hãy can đảm buông bỏ những cảm xúc buồn

chán khi phải chia tay các cuộc vui và bắt đầu ngày làm việc đầu tiên của năm mới đang đón chờ.

Đặc biệt với con em của bạn, chúng thường được cha mẹ nới lỏng giờ giấc đi ngủ và thức dậy trong những ngày nghỉ Tết. Liên tục một thời gian như thế dễ khiến trẻ quen với đồng hồ sinh học này. Bạn nên nhớ rằng trẻ con cần ngủ nhiều hơn người lớn, trung bình cần 9-10 tiếng mỗi ngày. Cha mẹ hãy yêu cầu trẻ đi ngủ và thức giấc theo thời gian biểu trước đó. Cho nên bạn phải cho con đi ngủ sớm, chấm dứt những đêm thức khuya nó đùa, hôm sau mới có sức học được. Chế độ ăn uống của trẻ em đang từ bánh mứt, kẹo, bánh chung, nay phải quay trở lại cho trẻ ăn uống lành mạnh của ngày thường. Đó là cơm canh đủ chất, tăng rau, thay nước ngọt bằng nước ép hoa quả để giúp trẻ tiêu hóa tốt, thêm khỏe mạnh. Trong những ngày đầu đi học sau Tết, trẻ có thể sẽ lười làm bài tập và ôn bài tại nhà. Đây là lúc cha mẹ phải ngồi cùng với con để sắp xếp lại kế hoạch học tập và ôn lại kiến thức ở trường. Những câu động viên, nhắc nhở nhẹ nhàng sẽ giúp trẻ cảm thấy thoải mái, không bị ép buộc, từ đó hào hứng trở lại việc học tập tốt hơn.

Kinh nghiệm từ nhiều nước phát triển cho thấy cứ sau những đợt nghỉ dài ngày, người lớn không phải đi làm, trẻ em không phải đi học, cơ thể chúng ta đều trở nên lười biếng. Vì thế, phải có kỹ năng quay trở lại nếp sinh hoạt bình thường, để kỳ nghỉ chẳng những không làm chúng ta uể oải, lười nhác mà còn tiếp thêm sức mạnh vật chất và tinh thần để sống tích cực hơn.■

Con dâu tiêu hoang

● HẠNH HOA

Vợ chồng tôi mời bố mẹ lên thành phố chơi với con cháu một tháng vì sau Tết, cấy lúa xong, nhà cũng bán hết lợn, gà tiêu Tết nên ông bà nhàn hạ, có thể đi chơi được. Nhưng vừa ở chưa đầy một tuần, mẹ chồng tôi đã giãy nẩy: “Thôi cho bố mẹ về. Ở trên này chúng bay ăn tiêu tốn lắm. VỚI LẠI Ở LÀNG SẮP VÀO HỘI, BỐ MẸ PHẢI VỀ GIÚP ĐÁM”. Nghe bố mẹ trình bày lý do, tôi phì cười mà cãi lại: “Bố mẹ về vì phải giúp hội làng thì con đồng ý, chứ bảo vì ăn tiêu tốn kém thì không phải. Bố mẹ ăn uống là bao mà

tốn kém". Chả nhẽ tôi lại bảo ông bà ăn cả ngày không bằng cả nhà tôi ăn bữa sáng. Nhưng mẹ khăng khăng chứng minh rằng tốn: "Sáng nào hai ông bà cũng hai bát phở hoặc bún hết 70 ngàn đồng, bằng tiền mua 4 cân gạo. Nếu ở đây chục ngày thì tiêu ăn sáng hết 4 chục cân gạo ngon. Ối giờ ơi, 4 chục cân gạo cả nhà bà Hòa ở làng ta sống được cả tháng. Mẹ xót ruột lắm". Tôi cười hì hì: "Mẹ ơi, mẹ mà mang gạo ra đó đếm thì cả đời chẳng dám tiêu pha gì đâu. Mẹ cứ mặc bọn con, có đến đâu chăm lo mẹ đến đấy". "Nhưng ăn bát phở bằng ăn 2 cân gạo, mẹ thấy ốm thêm chứ béo bở gì. Thôi cho mẹ về ăn uống kiểu nhà quê cho khỏe". Mẹ đã nói vậy thì vợ chồng tôi dành chịu, không dám cãi.

Buổi chiều, tôi tranh thủ về sắm mua vài thứ biếu bố mẹ mang về quê dự hội làng. Mẹ mở ra, cái gì mẹ cũng hỏi giá khiến tôi phải nói dối rút đi một nửa để mẹ khỏi xót ruột mà mẹ vẫn kêu. Ví như cái áo len mua để mẹ mặc giá 350 ngàn, tôi chỉ dám bảo 180 ngàn thôi. Vậy mà mẹ vẫn than: "Chết thôi, gần 3 yến thóc đấy. Mặc cho phí". "Ô hay, mẹ mặc vào ngày hội làng đón xuân cho đẹp, sao lại phí?". "Ối giờ, tháng Giêng là nghiêm bồ thó. Mày mà sắm thế lấy gì nuôi con cái cả năm?". Tôi cười đáp: "Ô chúng con có lương. Lo gì?".

Mẹ chồng đã thế, lại còn bố chồng. Bố tiết kiệm kinh khủng. Mua cho ông vài lạng thuốc lào ngon, ông cất đi không dám hút, chỉ hút loại thuốc rẻ tiền ở quê. Sắm cho ông bộ com-lê để đi đám cưới, ông cất biến không mặc vì sợ nó cũ. Mua biếu ông đôi giày thể thao để ông đi bộ cho êm chân nhưng ông cất đi, chờ đợi giày cũ

hồng mới thay. Nhất là hôm nào mời bố đi ăn tiệc, người ta bụng ra món nào là ông hỏi giá món ấy. Khi nhìn vào giá tiền đĩa ốc xào xả ớt giá 100 ngàn, ông trợn mắt toan đứng dậy: "Trời ơi, ở quê mình đĩa ốc này chỉ đáng chục bạc. Mẹ mà vớt ở ao được cả rổ". Tôi biết tính bố nên phải giải thích nhẹ nhàng rằng đây là đặc sản sạch, họ mua đắt nên bán giá cao cho mình. Mẹ lại hùa vào: "Nuốt vào miệng hơn yến thóc thì đặc sản cũng mất ngon".

Thế rồi hội làng năm ấy đã mở với cả tuần lễ rộn ràng, náo nức cả xóm thôn. Chúng tôi vê dự được 2 ngày hội chính thấy bố mẹ và gia đình chú em bận rộn trong ban tổ chức lễ hội thì mừng vì dù sao cũng được bà con tín nhiệm, làm việc công tâm trong sáng, hết mình. Bố mẹ vì vui vẻ mà khỏe ra, mặt mũi hồng hào, sảng khoái lắm.

Một tuần sau tan hội. Một buổi trưa tôi nhận được điện thoại của mẹ gọi lên giọng thất thanh: "Tú ơi, bố mẹ mất sạch một tấn lúa rồi! Chết đến nơi rồi. Con Phương nó vay để sắm quần áo ăn diện trong lễ hội làng, hội xong nó còn đi hầu đồng mãi ở Suối Mõ. Bây giờ trở về, gạo hết, tiền bay, chồng con đang căm giận nó lắm. Con có lời khuyên nó giúp mẹ?". Tôi nghe mẹ bảo mất 1 tấn lúa thì rợn người.

Nhưng khi biết một tấn lúa bán được 6 triệu đồng thì thấy cũng chưa nghiêm trọng lắm. Nhưng ở quê, 1 tấn lúa là vất vả, cơ cực cả năm trời. Có nó người ta yên tâm sống đàng hoàng, có khi còn coi khinh kẻ khác. Tôi biết thế nên lựa lời an ủi mẹ dặm câu ba điều và hứa sẽ tìm cách đòi lại cho mẹ bồ thó kia.

Hôm sau, tôi gọi điện hỏi cô em dâu. Chẳng ngờ nó nói như quát: "Tiền phải để tiêu chứ tiền để làm gì? Có bồ thó mà mẹ giấu giấu giếm giếm chẳng dám ăn. Cuối năm nó mốc thì vứt đi hết. Cho em bán đi lấy tiền tiêu rồi trả thì đã sao?". Tôi khuyên nên vay mượn trả cho mẹ nhưng nó chỉ bảo: "Ăn chẳng dám ăn, mặc chẳng dám mặc, mẹ để dành bồ thó cuối năm nó mốc meo lên có phải phí không?". Tôi bảo: "Em thật nhẫn tâm. 6 triệu bạc chứ có ít đâu". Cô em dâu cười nhẹ nhõn: "Em sẽ trả đủ nhưng đến mùa mới có thóc trả. Tiền bán thóc em sắm quần áo đi hội, đi lễ chùa khắp nơi cho hết tháng Giêng. Tháng Giêng là tháng ăn chơi. Tôi gì mà không chơi cho hết mình".

Ôi chao! Lúc đó tôi mới thầm thía lời mẹ chồng bảo: "Tháng Giêng ăn nghiêm bồ thó". Kiểu này nhà chú em chồng lại khổ vì tháng Giêng đây.■

SỐ 7/2020 RA NGÀY 14.2.2020

MỜI
BAN
ĐÓN
ĐỌC

Chuyên đề: "Mùa yêu"

Khi cái rộn ràng, tất bật của mùa Tết vừa xếp lại trong ngắn kéo thời gian thì một ngắn mới được mở ra - ngắn của mùa Yêu. Tháng Hai, lễ Tình nhân Valentine đến với ngập tràn lời yêu thương, hành động ngọt ngào gửi trao, khẳng định sức sống mãnh liệt của Tình yêu.

Bạn đón đọc HPGĐ số 7, phát hành ngày 14/2/2020 với chuyên đề "Mùa yêu".

HP
GD

HPGD

Chi Thanh Tâm thân mến!

Tết đến luôn mang theo nhiều niềm vui, hy vọng. Thế nhưng, việc ăn Tết quá dài cũng để lại nhiều nỗi trăn trở. Với thói quen trong tiềm thức và tâm lý chung sau một năm làm lụng vất vả, nhiều gia đình, nhiều người sẵn sàng chi cho cái Tết số tiền lớn. Không những thế, quan niệm và thói quen thích thụ hưởng, ăn chơi xả láng hết tháng Giêng ngự trị ở nhiều người. Vùng quê của em cũng thế. Nhiều nhà đưa nhau ăn Tết dài, tha hồ chè chén, lai rai ăn uống, tụ tập vui chơi từ mùng 1 cho đến hết tháng Giêng.

Vốn được học hành đàng hoàng, có việc làm ổn định ở thành phố nên gần đây, khi về ăn Tết với gia đình, em đã khuyên cha mẹ và các anh em không nên ăn Tết quá dài. Bởi vì nó vừa tốn kém tiền của, thời gian vừa mất sức vì ăn nhậu nhiều... **Thương nhất là cảnh phụ nữ, trong đó có mẹ em, chị gái, chị dâu phải nấu ăn, phục vụ chồng, con, bà con, hàng xóm nhậu liên miên hết ngày này qua ngày khác.** Có nhiều trai trẻ uống rượu suốt tháng Giêng đến nỗi bị xuất huyết dạ dày phải vào bệnh viện cấp cứu. Thế nhưng, họ vẫn chứng nào tật nấy, cứ đến Tết là

lại tiếp tục ăn nhậu đến “nghiêng cả bồ thóc”. Thói quen tật xấu này không dễ thay đổi dù chính quyền địa phương, các đoàn thể có kêu gọi mọi người thực hiện nếp sống văn minh, không nên uống rượu bia, nhậu nhẹt kéo dài. Trừ những thanh niên có việc làm ở khu công nghiệp, khu chế xuất là rời quê đi làm sau mùng 4-5 Tết, còn lại một số thanh niên thất nghiệp, thiếu việc làm ở quê em vẫn giữ thói quen “nhậu đến nghiêng cả bồ thóc” vẫn chưa chịu dừng. Mặc cho nhiều bà vợ càm ràm, mệt mỏi và muốn các ông chồng

thay đổi suy nghĩ, giảm ăn Tết quá dài để bắt tay vào công việc mưu sinh nhưng không mấy ông chịu nghe lời.

Vì thế, năm nay, em quyết vận động bố, các chú, bác và cánh nam giới trong dòng họ giảm nhậu, kết thúc Tết sớm. Rất may là bố và anh em trong nhà ủng hộ. Dù chưa thể tác động để mọi nhà, mọi người ở quê đều thay đổi thói quen, quan niệm cũ nhưng em thấy vui vì mình đã làm được một việc có ý nghĩa. Xuân về như thế thật vui phải không chị?

THIÊN ÁNH

Thiên Ánh thân mến!

Điều em trăn trở và đã tác động để tháng Giêng “không nghiêng bồ thóc” là quá đúng. Đây là suy nghĩ tích cực của nhiều người và cũng như em, họ đang chung tay xây dựng nếp sống văn minh. Những năm gần đây, dù vẫn giữ truyền thống đón Tết cổ truyền nhưng cách đón, cách ăn Tết đã có nhiều thay đổi. Không chỉ chọn đón Tết, vui xuân tiết kiệm, nhiều gia đình còn dành thời gian đi khám phá, du lịch nhiều hơn. Tuy nhiên, vẫn còn không ít vùng quê giữ nếp nghĩ, thói quen ăn Tết kéo dài, thậm chí lai rai đến hết tháng Giêng. Điều này không chỉ gây lãng phí tiền của, vật

Chuyến du lịch đầu năm

● THỦY KIỀU

→ Không biết thiên hạ chào đón ngày đầu tiên đi làm của năm mới hoan hỉ ra sao, riêng anh, nghĩ đến thôi đã muốn vật ra giường để... ốm một trận. Đau đầu nhất là chuyện mừng tuổi.

Không biết từ bao giờ, “tiết mục” được cho là may mắn, lấy hên đã biến tấu thành những màn “trả nợ” vô duyên nơi công sở. Chưa kể ngày đầu năm mới của năm nay, cái hên ấy sẽ tăng lên theo mệnh giá. Kể cả

giỏi “co kéo” chi tiêu đến mấy, việc mừng tuổi ở cơ quan vẫn khiến vợ chồng anh lâm vào cảnh lao đao.

“Bố thằng Bin ơi, dậy đi em bảo cái này”. Anh đang nằm trên sofa suy nghĩ lan man thì tiếng chị lạnh lanh bên cạnh. Anh uể oải: “Có chuyện gì ►

chất, thời gian mà còn ảnh hưởng đến sức khỏe vì ăn nhậu không có điểm dừng.

Đúng như em đã miêu tả tình cảnh ăn Tết kéo dài ở quê mình- nơi đàn ông chỉ biết đến niềm vui nhậu nhẹt, đẩy gánh nặng phục vụ lên đôi vai người phụ nữ. Cũng may là em đã thức tỉnh người thân, bà con thay đổi nếp nghĩ và hành động tích cực để cuộc sống tốt hơn. Việc sớm quay lại nhịp sống bình thường không chỉ tiết kiệm tiền của, thời gian mà còn tạo ra hứng khởi cho công việc mới, hy vọng mới.

Vui xuân đón Tết là dịp sum vầy để cùng

chúc tung nhau một năm mới an khang thịnh vượng hơn. Thế nên, **việc giúp nhau thay đổi tư duy “tháng Giêng là tháng ăn chơi” cần sự chung tay của nhiều người**. Xã hội ngày càng phát triển theo hướng văn minh hiện đại nên các thói quen, tư duy cũ, lạc hậu cũng cần thay đổi cho phù hợp. Vì thế, đón Tết dù vui đến mức nào nhưng mọi người, mọi nhà không nên kéo dài quá thời gian quy định. Có như thế, Tết mới mang đến niềm vui, hạnh phúc trọn vẹn và lan tỏa ý nghĩa thiêng liêng của nó.■

THANH TÂM

► thế em?”. Chị giơ máy tính bảng trước mặt anh, hí hửng: “Anh xem này, các dịch vụ du lịch đang đồng loạt giảm giá dịp đầu năm, hấp dẫn không?”. “Chuyện đó liên quan gì đến vợ chồng mình?”. Trước thái độ bàng quan của anh, chị nhăn mặt: “Sao anh chậm hiểu thế? Đây chính là cơ hội tuyệt vời để gia đình mình trốn... nghĩa vụ đầu năm”.

Vừa nghe chị nói “nghĩa vụ”, anh đứt phắt dậy, mặt đỏ gay: “Không được! Kế hoạch này chưa từng có tiền lệ...”. Anh chưa nói hết ý, chị chen ngang: “Em đã chuẩn bị tâm lý đối phó với anh rồi nhé. Tuy anh không thừa nhận nhưng em biết anh vẫn được thửa hưởng chút ít tố chất cổ hủ từ sếp và những người đồng nghiệp của anh. Nhưng anh phải thay đổi ngay đi, vợ chồng mình làm việc quần quật quanh năm, ấy thế mà tháng Giêng năm nào cũng liêu xiêu, em hỏi anh, trên đời này có tồn tại sự công bằng hay không? Nếu vợ chồng mình không tự giải phóng bản thân thì biết đến đời mục thất nào mới được sung sướng đây? Em vẫn chưa quên vụ Tết năm ngoái đâu nhé. Em đã cẩn thận cho tiền mừng tuổi vào phong bao lì xì, tùy vào mức độ thân, sơ mà số tiền cũng cao thấp khác nhau. Ấy thế nhưng khi “phân phát” xong, cả dàn nhân viên mới bóc ngay ra và so sánh, lảm bẩm làm em “phát sốt” trước mặt mọi người. Riêng khoản mừng tuổi các sếp, em phải “mạnh tay” hơn cả nhưng phong bao để lắn vào nhau, xập xí xập ngầu như thế, vợ chồng mình “lại quả” bao nhiêu, các sếp cũng chẳng biết được. Như thế quá bất công”.

“Đấy là tập tục rồi, em bảo anh phải làm thế nào?”. Có vẻ như anh chưa hiểu ý, chị kiên nhẫn: “Em không muốn tai nạn đau thương ấy tái diễn nữa. Năm nay nhà mình đi du lịch trốn ngày

đầu năm ở cơ quan nhé. Em nghĩ kỹ rồi, đây là kế hoạch vô cùng sáng suốt. Số tiền mình chi cho chuyến du lịch chưa bằng số tiền mình phải mùng tuối các sếp với đồng nghiệp. Hơn nữa, vợ chồng mình cũng không phải đau đầu tính toán “trả nợ” mọi người thế nào cho xứng đáng, công bằng. Mình đóng cửa đi chơi thì ai trách mình được”.

Sau màn “thuyết trình” cực sung kéo dài gần một tuần của chị, anh đã bị thuyết phục hoàn toàn. Đúng ngày đi làm đầu năm, gia đình anh khăn gói... đi du lịch. Trước khi đi, anh gọi điện báo cho một đồng nghiệp rằng những ngày này phải tranh thủ đi du lịch nên không đến cơ quan chúc Tết mọi người được. Đồng nghiệp không phản đối nhưng có vẻ không hài lòng cho lắm.

Đúng như chị nói, đi du lịch tháng Giêng là một trải nghiệm tuyệt vời, được ngắm cảnh đẹp, được hưởng thụ dịch vụ giá rẻ mà không phải bon chen.

Một tuần hưởng thụ kết thúc, anh chị về nhà, tranh thủ lúc ngồi trên taxi, chị lấy sổ sách ghi chép “tổng thiệt hại” để mà... sung sướng. Đúng như dự tính, chuyến du lịch “siêu tiết kiệm” lần này chỉ bằng 1/3 so với “tổng thiệt hại” của năm ngoái. Chị khoái chí cười rinh rích, anh hùa theo: “Tháng Giêng năm sau vợ chồng mình cứ thế này mà triển em nhé”. Chị tít mắt: “Tất nhiên rồi”.

Chiếc taxi đã đậu trước ngôi nhà thân quen. Anh chưa kịp bước ra khỏi xe đã nghe thấy lao xao xung quanh, thì ra đó là những tiếng hò hét đầy hào hứng: “Về rồi!!! Về rồi!!!”. Trước mắt anh có đến hơn hai chục người, toàn những gương mặt đồng nghiệp thân quen. Anh chưa kịp định thần thì nhóm người ào đến: “Quà đâu, ông bạn?”. ■

T rước đây phòng Tài vụ chúng tôi có thói quen ngày đầu tiên đi làm sau Tết mọi người đến gặp mặt, cung li chúc mừng năm mới, ngồi hàn huyên chuyện mấy ngày Tết rồi cùng nhau đến nhà sếp liên hoan, ăn xong thì karaoke. Cuộc vui có lần kéo dài đến tối. Ngày hôm sau đến ngồi tán chuyện đến gần trưa thì lại kéo nhau đến nhà ai đó “ăn Tết” tiếp đến 2, 3 giờ chiều. Tan cuộc, người thì về thẳng, người quay về cơ quan lăn ra ngủ chẳng biết trời đất gì...

Ngày hôm sau lại một người nữa có lời mời “đến nhà tớ”... Cứ thế, Tết kéo dài cả tuần. Mọi người còn khoái chí thấy những ngày sau Tết còn vui hơn ngày trong Tết vì không phải đi chúc theo nghĩa vụ, lại được thoả mái ăn, uống, nói, cười, tán nhảng tán cuội. Chẳng mấy chốc lại đến Rằm...

Những ngày đầu năm thật vui, tuy ai cũng có việc, thậm chí còn đang rất vội nhưng ai cũng tặc lưỡi “làm cả năm, mấy ngày Tết nghỉ tí cho lại sức. Việc của mình, mình làm lúc nào thì làm, miễn là xong chứ có bắt ai làm hộ đâu”. Ai cũng nghĩ, cả năm mới có mấy ngày Tết, phải chơi thoả mái cho may...

Tết năm ấy, anh Thức, Phó phòng của tôi, vừa lên chức ông ngoại nên ngày đầu tiên sau Tết cả hội không đến nhà sếp trưởng như thường lệ mà được anh Thức mời đến nhà hàng chiêu đãi. Con rể anh Thức cũng là đồng nghiệp. Tùng sáng dạ, khéo tay và chăm chỉ nên anh Thức rất quý cậu. Tùng cũng quý anh. Hai người hợp nhau, thân như đôi bạn. Có lẽ vì

Sau Tết năm ấy...

TN

thế mà con gái anh Thức vừa gặp Tùng đã yêu. Yêu đến độ cô nàng bỏ công ty đang làm có phúc lợi tốt hơn, lương cao hơn để về làm cùng công ty với bố để được gần người yêu...

Tiệc mừng lên chức ông ngoại của anh Thức thật rôm rả. Thằng cháu ngoại của anh ngủ rồi thức, thức rồi ngủ mấy lần vì tiếng cười nói, cung lì ồn ã đã phải rời bàn tiệc, theo mẹ về nhà. Trước khi về, con gái anh Thức còn nhắc bố, nhắc chồng: Uống ít thôi, kéo... Cô bỏ lửng câu nói vì sợ đầu năm động gió... Vậy mà chưa đầy hai tiếng sau cô đã nghe tin báo: Bố và chồng bị tai nạn. Anh Thức chết ngay tại chỗ, cậu con rể năm ở

phòng cấp cứu mười ngày cũng theo bố vợ ra đi, bỏ lại cô vợ trẻ “sống mà khổ hơn cả chết”. Cô y tá kể rằng, cậu ấy như không đi nổi, cứ quằn quại chết đi sống lại mấy lần. Lần cuối cùng còn mở được mắt nhìn vợ rồi mới ra đi, không còn nhịp tim mà nước mắt còn lăn ra...

Nghe mà đau đớn nhưng tôi nghe được ai đó nói lời trách móc như gió thoảng: “Cứ ăn uống nhậu nhẹt không biết giữ mình chỉ để khổ cho người ở lại. Đáng trách chứ chẳng đáng thương. Có thương là thương cho bố mẹ cậu ta, thương cho cô vợ còn trẻ măng kia sớm góa chồng, thương cho đứa con dỗ hờn chẳng được một lần gọi bố, thương cả cho cái người bị tù oan kia nữa”. Người

ấy nói chẳng sai nhưng thật chua xót. Người phòng tôi có mặt khi đó đều lặng lẽ, không dám nhìn nhau. Bởi tất cả đều hiểu lỗi đâu chỉ ở hai người xấu số ấy mà còn là lỗi ở cả chúng tôi, đã không biết chừng mực. Mặc dù biết tinh lượng của cậu Tùng không tốt mà vẫn ép cậu uống. Mặc dù biết anh Thức đã say mà vẫn nâng li liên tục. Mặc dù biết Tùng say mà vẫn để cậu chở bối về...

Những ngày sau đó, sự ân hận càng ngày càng ngấm sâu vào lòng mỗi người trong chúng tôi khi nhìn thấy con gái anh Thức quấn hai vành khăn tang, ngắn ngơ, gầy guộc... Sự hiện diện của con gái anh Thức, dù sau này cháu đã bình tâm lại, đã hòa nhập với cuộc sống bình thường nhưng nỗi đau của cháu vẫn ám ảnh chúng tôi. Chẳng ai nói với ai nhưng từ sau cái Tết năm ấy, phòng tôi không còn thói quen đi ăn các nhà đầu năm nữa mà bắt tay làm việc ngay từ ngày thứ hai sau Tết. Ban đầu, công việc tránh cho chúng tôi không nhắc đến ngày đau buồn năm trước, dần dần làm việc ngay sau Tết trở thành thói quen, rất tự nhiên, không chút dư âm ngày Tết.

Tôi chợt nhận ra rằng, từ khi phòng Tài vụ chúng tôi không còn “tháng Giêng là tháng ăn chơi” thì những ngày sau đó phòng chúng tôi cũng không còn cảnh nháo nhác, vội vàng, không còn cảnh tăng ca, không còn nghe giọng cáu bẳn, không còn thấy nét mặt cau có của đồng nghiệp vì phải vội làm cho kịp báo cáo quý như trước kia nữa... Hơn hết là không còn cảnh sếp cáu bẳn, nhăn nhó, trách mắng nhân viên vì những sai sót “chết người”... Chỉ còn lại niềm vui khi hoàn thành công việc đúng hẹn, chuẩn xác - đó cũng là hạnh phúc.■

Cho em một cuộc tình

● KHUÊ VIỆT TRƯỜNG

Dong chẳng bao giờ say, bởi
tỷ lượng của anh rất cao. Anh
uống bia, rượu giống như uống
nước. Có câu chuyện là một lần
uống bia, anh uống cả hai thùng bia trong
khi đối thủ của anh đều phải đầu hàng,
từ đó ai cũng biết tiếng tăm của anh.

Phong sống trong một khu vườn khá
rộng, khu vườn chênh chêch trên cao là
một ngọn đồi. Ngày xưa, chủ nhân cũ
của ngọn đồi trồng chuối nhưng chuối chỉ
trồng chờ nước mưa và thu hoạch không
hiệu quả, ông ta bán lại cho anh với giá
rẻ rồi vào miền Nam sinh sống với con

Phong có rất
nhiều bạn,
phải nói là ra
ngõ anh gặp
bạn. Đơn
giản vì anh
cực kỳ hào
phóng trong
giao tiếp. Ai
mời nhau
anh đều tới
và sẵn sàng
mời lại rất
hồn nhiên.

cái. Anh rất am hiểu kỹ thuật trồng cây và nắm bắt nhu cầu của mọi người nên thay vì trồng chuối, anh đã cải tạo ngọn đồi rất khéo léo, phân ra thành những ô vuông cao thấp, làm thêm những tiểu cảnh và trồng hoa hướng dương. Loại hoa này đặc biệt nở quanh năm, việc trồng luân phiên khiến cho ngọn đồi luôn rực rỡ ánh vàng. Thời buổi công nghệ lên ngôi, lớp trẻ bây giờ thích đi chụp ảnh. Nhiều người chọn ngọn đồi hoa hướng dương của anh để chụp ảnh khiến cho ngọn đồi nổi tiếng, mà đã nỗi tiếng thì chủ ngọn đồi có doanh thu. Sau đó, anh được đặt tên là "Phong hướng dương".

Phong có một cuộc tình buồn.
Ngẫm lại thì trong thế gian này thiếu gì những câu chuyện buồn. Đó là anh đã từng yêu một cô gái, chuẩn bị tỏ tình thì cô ấy "say nắng" một chàng trai khác. Nguyên là Phong thường dành cả tháng Giêng để đi chơi. Bởi tháng Giêng là tháng hoa nở và ở miền Bắc có rất nhiều lễ hội. Năm đó, anh đi Mộc Châu vào mùa hoa mận. Mộc Châu có những triền dốc và cả những thung lũng ngập tràn hoa mận, hoa cải trắng. Nguyên cùng đi trong đoàn với anh. Việc đi chung đoàn là cái cớ để anh có thể gần gũi Nguyên hơn. Ở Mộc Châu, anh dự tính sẽ ngỏ lời yêu, như thế là một lời tỏ tình lãng mạn nhất giữa những cây mận nở hoa trắng, giữa Mộc Châu se se lạnh và những thảm hoa được người dân nơi đây kết thành hình trái tim.

Anh chuẩn bị thật kỹ cho cuộc gặp buổi sáng. Khi đó, cả đoàn cùng thuê xe đạp dạo chơi quanh xóm. Giữa lúc đó, một chàng trai từ đâu xuất hiện, đạp xe theo Nguyên và lạ chưa, anh ta đã chuẩn bị ở đâu một bó hoa hướng dương vô cùng đẹp, tặng cho Nguyên. Rồi họ cùng rẽ về hướng khác... Cuộc tình

buồn ấy giờ chỉ nằm trong ký ức của anh. Đó là lý do tại sao anh lại trồng hoa hướng dương và chọn lối sống độc thân. Để rồi như thói quen, cứ vào đầu xuân là anh đi đến mọi phương trời, gác hết công việc lại như ngày xưa anh từng như thế.

Năm đó, mùa hoa hướng dương rực rỡ vàng cả một ngọn đồi. Loại hoa trồng chỉ vừa thấy tím, nở ra những tán hoa vừa phải. Điểm xuyết quanh đó là những vật hoa bướm bướm nở vàng, thêm cả những cụm hoa giấy được cắt xén khá công phu. Phong còn trồng thêm những giàn mướp, giàn bí và thêm những vật cài củng nở hoa vàng. Tất nhiên là một mình không thể nào làm hết. Phong được Nguyệt, một cô gái tốt nghiệp ngành nông nghiệp về phụ quản lý, coi nhân công chăm sóc cây trồng. Nguyên tổ chức công việc khoa học nên anh rất yên tâm. Nhiều người khi gặp Nguyệt cứ ngỡ là vợ anh. Anh cười: "Để cho cô ấy lấy chồng. Nói thế cô ấy không lấy được chồng là có tội". Thật ra Nguyệt không phải là cô gái đẹp nhưng dễ nhìn. Nguyên có mái tóc cắt ngắn, làn da trắng và hai má lúm đồng tiền. Với một cô gái như thế thì chắc chắn không thể đơn lẻ trong cuộc đời, tất nhiên có nhiều chàng trai deo đuổi. Nhưng đeo đuổi và kết thúc một cuộc tình bằng một hôn lễ là một câu chuyện khác nhau. Nguyệt từng tuyên bố rằng không kiềm một chàng trai yêu mà không nghĩ tới chuyện tiến tới hôn nhân, đó phải là mối tình duy nhất và là cuối cùng. Điều đó khiến Phong hài long, bởi biết đâu có một ngày cô ấy theo tiếng gọi của trái tim, nghỉ việc, vườn hoa hướng dương sẽ vô cùng vắng vẻ.

Giờ thì Phong giao cả vườn hoa cho Nguyệt, bắt đầu cuộc hành trình mùa xuân của mình.

Tháng Giêng nồng nà với những đám mây bay về khắp mọi phương trời. Phong chọn đi từ Hà Nội đến Hà Giang, có nghĩa là sẽ vượt qua cả con đường Hạnh Phúc, ghé Yên Minh, đến Đồng Văn rồi Mèo Vạc. Chắc chắn sẽ tới hẻm Tu Sản huyền thoại ở đèo Mã Pì Lèng, thử trải nghiệm đi trên con thuyền giữa dòng song Nho Quế. Anh đã có những ngày bình bồng và tràn ngập niềm vui. Anh bỏ lại trong trí nhớ của mình vườn hoa hướng dương đang xuân, bởi đã có Nguyệt lo hộ anh.

Nhưng một bất trắc xảy ra. Mọi bất trắc không chọn không gian và thời gian cho chúng ta chọn lựa. Đó là khi anh cố với chân ở một tảng đá để chụp ảnh những bông hoa đá nở li ti cùng với những căn nhà chìm khuất dưới lũng sâu, anh bị hụt chân, ngã xuống. Anh không biết gì cho đến khi tỉnh dậy thấy mình nằm trong bệnh viện.

Và trước mặt anh là một gương mặt rất quen, quen lắm. Đó là Nguyệt. Trong danh bạ của anh, anh ghi tên Nguyệt bằng chữ "A-Vợ", một cách lưu số ngộ nghĩnh và khi kiểm tra, bệnh viện thấy anh gọi số điện thoại này nhiều nhất nên đã gọi cho Nguyệt. Nguyệt tức tốc bay ra và tìm đến bệnh viện Hà Giang, nơi anh được đưa đến. Nguyệt đã khóc. Thì ra anh đã hôn mê hai ngày còn Nguyệt sau khi xuống sân bay Nội Bài đã thuê xe tới đây. Nguyệt nói: "May mà anh chỉ hôn mê, vài ngày nữa đỡ rồi em đưa anh về". Anh nắm bàn tay cô gái ấy, anh có cảm giác như nắm tay một tình yêu. Anh nói đủ cho Nguyệt nghe: "Anh sẽ cho em một cuộc tình có hôn lễ, được không?". Nguyệt bit miệng anh lại: "Đừng có cảm động mà nói vội. Anh hối hận bây giờ".

Tháng Giêng của anh đã kết thúc như thế đó. ■

Còn nhớ, mấy năm trước, mỗi khi chuẩn bị đến Tết là Hảo lo lắng lắm. Tất bật lo Tết xong, được hai, ba ngày lại quay cuồng với lịch sau Tết, suốt ngày tiệc nhà người này, liên hoan nhà người kia, chưa kể lịch du xuân kéo dài hết hội này đến hội khác, có năm đến hết tháng Giêng, tiệc vẫn chưa tàn.

"Trốn" tụ tập ăn chơi

● HẢI GIANG

Cũng có lúc thấy vui nhưng nhiều khi thấy mệt vì có những vụ, cô không muốn tham gia mà vì công việc vẫn phải điểm danh, góp mặt. Nhà có điều kiện không sao, vợ chồng Hảo đều chỉ có lương cơ bản, thêm chút tiền ăn trưa, xăng xe nên ăn chơi sau Tết khiến vợ chồng cô... méo mặt. **Mấy năm gần đây đỡ hơn hẳn** vì trước Tết, Hảo hoặc chồng sẽ chủ động đăng ký tham gia một khóa học ngắn hạn nào đó. Lý do chồng đi học, vợ phải về chăm sóc con là chính đáng đã giúp Hảo “trốn” các vụ tụ tập sau Tết.

Thịnh, chồng Hảo, cũng vậy, vì đi học nên không phải tham gia các cuộc liên hoan, ăn thì ít, uống thì nhiều, mỗi lần ăn nhậu xong lại ngả bài ra “hop” thâu đêm suốt sáng, hại người. Đánh bài cho vui nhưng nhiều đồng nghiệp có máu ăn thua, chơi đến hai, ba giờ sáng vẫn chưa dừng.

Qua năm đầu rồi năm thứ hai, biết vợ chồng Hảo không thích “tụ tập” nên những lời rủ rê, lôi kéo cũng thưa dần. Hảo thường chia sẻ, Tết xong đã mệt rồi, chỉ muốn sớm quay trở lại nhịp sống thường ngày để trẻ con có thể nghỉ ngơi đúng giờ, sáng dậy đi học không mè nheo. Để thực hiện được “chủ trương” này, ngay từ trong Tết, dù xác

định là không ép con nhưng Hảo vẫn nhắc nhở các con và vợ chồng cùng cố gắng để bọn trẻ có giấc ngủ trưa ngắn, tối không thức quá khuya.

Những năm gần đây, vợ chồng Hảo cùng xác định Tết là dịp để nghỉ ngơi, vui chơi sau cả năm vất vả làm việc và học tập nên thường lập kế hoạch ngay từ trong năm để “săn” vé máy bay giá rẻ, đặt phòng khách sạn, mua vé xe di chuyển giữa các điểm du lịch cho chủ động...

Thường là ngày mùng Hai, vợ chồng con cái Hảo sẽ tham gia một chuyến du lịch nước ngoài, quá ngày đi làm trở lại mới về nước. Cũng có năm, cúng ông Công ông Táo xong là cả nhà Hảo “lên đường”. “Đúng là Tết văn minh, đoàn mình có nhiều nhà cả mấy thế hệ cùng nhau đi du lịch. Ngày nào cũng nói cười vui vẻ, được thăm thú khắp nơi, thoát được áp lực Tết ở nhà, hầu như ngày nào cũng vài bữa nhậu nên ai cũng thấy khỏe ra! Sau chuyến đi còn có thêm bao nhiêu mối quan hệ, bạn bè mới rất vui”. Nghe Hảo cười tươi khoe trong những ngày đầu quay lại làm việc khiến nhiều đồng nghiệp rủ nhau: “Có khi sang năm mình cũng học cậu!”.

Sau Tết, Hảo thường đưa các con cùng đi trong những chuyến đi thiện nguyện dịp cuối tuần. Nhìn con gái đầu đang học lớp 10 nhanh nhẹn mang từng bát cháo đến mời các bệnh nhân xếp hàng chờ đến lượt trong bệnh viện, Hảo thấy mắt rung rưng. Con bé tuổi mới lớn, ở nhà toàn cố ý làm ngược lại những gì mẹ nói, thường xuyên cáu gắt và cau có với mẹ lại có thể tươi rói trò chuyện, hỏi han những người xa lạ khiến trái tim Hảo thấy ấm áp lạ thường.

Đứa thứ hai thì lân la dạy các bệnh nhi cách gấp hình những chú hạc giấy, ngồi sao nhỏ hoặc cùng các bạn say sưa hát hết bài này đến bài khác khiến Hảo nhoèn miếng cười theo. Mùa xuân vì thế trở nên ý nghĩa hơn với gia đình nhỏ của Hảo.

Hảo vẫn thầm mong, xuân đến không chỉ mang niềm vui cho mọi nhà mà còn có thể góp phần giúp những mảnh đời bất hạnh, những số phận kém may mắn cảm nhận được sự ấm áp từ cộng đồng. Tháng Giêng của gia đình Hảo vì thế thật đặc biệt và ý nghĩa hơn...■

Tháng khởi đầu công việc

● TRẦN THỊ HƯƠNG

Nhìn vào lịch trình nghỉ Tết được vợ lên sẵn với gương mặt háo hức, anh vừa cười vừa bảo:

- Xem ra anh chỉ duyệt được một nửa thôi, nửa còn lại để dành cho sang năm em nhé. Bắt đầu từ năm nay, chúng ta chỉ nghỉ Tết đến hết thời gian nghỉ chung thôi. Ra Tết là bắt đầu làm việc, chứ không đi du lịch nữa. Nếu có điều kiện mình sẽ đi vào những dịp nghỉ lễ khác trong năm hoặc là vào thời gian nào vợ chồng, con cái rảnh rỗi.

- Sao lại thế hả anh, mấy năm trước mình vẫn đi có sao đâu? Tết nhất là phải nghỉ ngơi, hưởng thụ. Một năm được một lần thôi. Cha ông vẫn thường nói, tháng Giêng là tháng ăn chơi mà.

- Đó là ngày xưa thôi, chứ bây giờ công việc làm không xuể. Ba ngày Tết thăm thú họ hàng nội ngoại, nghỉ ngơi vài ngày cho lại sức để đi làm. Vậy là được rồi.

Mặc dù hơi buồn với quyết định của chồng nhưng chị cũng không cố nài nỉ anh chấp nhận như mọi khi vì ngâm ►

● THỦY ANH

Chạm tay nhau qua mùa xuân

*Mình gắng chạm vào nhau
Qua một mùa xuân không nắng
Xa hay gần. Gần hay xa. Phố đây hay phố vắng.
Em không biết nữa đâu, em chỉ đưa tay ra trước mặt
Bàn tay em có làm anh ấm lên chưa mà sao người em vẫn lạnh toát thế này?*

*Mình phải nhờ đến mùa xuân để chạm vào nhau
Dùng cái rét lần tìm ấm áp
Anh đừng cười, đừng ngồi im lặng thế
Áp môi anh vào ngón tay anh đi! Hơi ấm đã về
Hơi ấm làm run rẩy những đam mê*

► lại những điều anh nói hoàn toàn có lý.

Mấy năm trước, năm nào gia đình anh chị cũng lên kế hoạch đi chơi với quan niệm: Cứ Tết đến là phải du xuân. Nhưng chủ yếu là theo phong trào, đa phần bạn bè, nhóm hội rủ rê đi chơi vui. Minh không đi cũng không được. Vậy là thành thông lệ, cứ đến Tết mấy gia đình lên lịch trình đi chơi và “tiêu tiền” cho đến hết tháng Giêng... Sau khi đi chơi về, nhảm tính sơ sơ, cả năm lăn lộn kiếm tiền, chỉ cần vài chuyến đi chơi du xuân

như thế coi như gần hết chỗ tiền tiết kiệm. Lại mất quá nhiều thời gian.

Thực tế, công việc cuối năm thường bận rộn. Việc cơ quan, việc gia đình cứ ùn ùn lại. Nào là tổng kết, nào là sửa sang nhà cửa, mua sắm tết... Nói chung, những ngày cuối năm tất bật cho đến tận chiều 30 mới tạm gọi là xong, mới được nghỉ ngơi. Một năm Tết đến một lần. Tạm gác những lo toan của năm cũ, tận hưởng không khí đoàn tụ vui vẻ, bên mâm cơm đầm ấm gia đình. Những giây phút thăm họ hàng, bạn bè càng gắn kết yêu

thương hơn. Những nghi lễ thờ cúng tổ tiên, ông bà trong 3 ngày Tết thật sự ý nghĩa và vô cùng thiêng liêng. Trong sắc xuân ngập tràn, gia đình vợ chồng, con cái sum họp cũng là điều hạnh phúc nhất. Cả năm lo toan, cuối năm bận rộn, được mấy ngày nghỉ Tết, tâm lý ai cũng muốn tiếp tục được nghỉ ngơi, tận hưởng. Nhiều người thích dành thời gian du xuân, đi du lịch. Điều đó cũng phụ thuộc vào điều kiện hoàn cảnh của từng người, từng gia đình. Theo quan niệm của người xưa, tháng Giêng là tháng ăn

*Đêm nay gió lại diên cuồng mang tuyết về cửa sổ nhà em
Bàn tay đừng rời nhau, dù chỉ mới chạm vào nhau mà chưa nắm chặt*

*Qua mùa xuân em gửi cho anh đôi mắt
Đôi nhìn về cả những bước chưa đi
Bước thận trọng nhẹ anh để mùa xuân của riêng ta không biến mất
Đừng để giữa chúng mình len vào một hạt tuyết khô rơi*

*Sáng ra tuyết tan ướt xám chân trời
Em tin rằng mùa xuân từng đến.*

Xuân về trên những chồi xanh, chim ca hót trên cành. Xuân về trên đất khách với những bông tuyết vừa tan. Xuân về cho tình người gần thêm, cho những đôi tay thêm ấm áp, cho những yêu thương khẽ chạm vào nhau. Bài thơ “Chạm tay nhau qua mùa xuân” của nhà thơ Thụy Anh là một bài thơ viết về mùa xuân qua cảm nhận từ cái chạm tay rất khẽ. Chỉ một cái chạm khẽ thôi đã mang tất cả hơi ấm của mùa xuân.

Xuân về là khi những bông tuyết bắt đầu tan, khi đất trời ấm dần lên trong màu áo mới. Mùa xuân còn là thời khắc cho những trái tim yêu tìm đến với nhau, những ánh mắt trao nhau ngày đầu năm mới, những đôi tay truyền hơi ấm. Họ nhờ đến mùa xuân để chạm khẽ vào nhau, để yêu thương đong đầy trong từng hơi thở. Dù ngoài kia phố có đông hay vắng, trời còn lạnh hay không nhưng khi hai bàn tay ở rất gần nhau, hơi ấm đã về.

Không có can đảm nên những đôi lứa yêu nhau nhờ mùa xuân nói hộ lòng mình, “dùng cái rét lần tìm ấm áp”. Dù mùa xuân của đất trời có qua đi thì mùa xuân trong lòng họ vẫn còn ở lại:

*Qua mùa xuân em gửi cho anh đôi mắt
Đôi nhìn về cả những bước chưa đi
Bước thận trọng nhẹ anh để mùa xuân của riêng ta không biến mất
Đừng để giữa chúng mình len vào một hạt tuyết khô rơi*

*Sáng ra tuyết tan ướt xám chân trời
Em tin rằng mùa xuân từng đến.*

“Em” gửi cho “anh” đôi mắt để theo anh suốt quãng đường dài. Tấm lòng của cô gái như mùa xuân ấm áp luôn bên cạnh người yêu, lo cho từng bước chân anh trên đường đời khó nhọc. Dù mùa xuân qua đi, dù họ có xa nhau nhưng trong trái tim họ, mùa xuân vẫn còn đó. Mùa xuân rồi sẽ trở về như niềm tin trong tim cô gái: “Em tin rằng mùa xuân từng đến”.

Bài thơ nói lên tất cả vẻ đẹp của mùa xuân. Tác giả diễn tả trọn vẹn khung cảnh mùa xuân, hơi ấm của mùa xuân, tình yêu của mùa xuân, con người và đất trời vào xuân bằng một cái chạm tay rất khẽ, rất dịu dàng. ■

TRẦN XUÂN UYÊN

chơi nên ra Tết là cứ nghỉ dài dài. Ngày xưa, cha ông ta phụ thuộc vào thiên nhiên, nên việc nhà nông cứ phải chờ đợi, phụ thuộc vào thời tiết. Nương vào đó, nhiều người có tư tưởng ỷ lại, phó mặc, buông xuôi, cứ ăn chơi cho đã rồi tính sau. Thực sự vào mùa lễ hội tháng Giêng, ngoài việc vãn cảnh, vui chơi, người ta chen chân đi lễ chùa, cầu may. Trong không gian chật chội, chen chúc, đồ ăn uống đắt đỏ, nạn trộm cắp lại hoành hành, chuyện du xuân, vãn cảnh đôi

khi chẳng cảm nhận được không khí thiêng liêng của trời đất mà còn chuốc vào người bức bối.

Sau nhiều năm như thế, anh thấy cần thay đổi thói quen này. Trong guồng quay của cuộc sống hiện đại, mọi thứ thay đổi nhiều, đòi hỏi con người năng động, sáng tạo, cần cù, chăm chỉ, thông minh hơn. Khi xã hội ngày càng phát triển, nhu cầu cao hơn, chuyện mưu sinh cũng được đặt lên hàng đầu. Tranh thủ làm tăng ca để có thêm thu nhập, nâng cao

đời sống cũng là mong muốn của nhiều người. Những ngày Tết, anh chỉ muốn về thăm bố mẹ, bà con nội ngoại hai bên rồi về nhà nghỉ ngơi bên gia đình, có sức khoẻ để tiếp tục đi làm, vừa tiết kiệm tiền bạc, vừa an toàn. Theo xu thế phát triển của thời đại công nghiệp, tháng Giêng sẽ không còn là tháng ăn chơi nữa mà đã trở thành tháng khởi đầu cho một năm mới với những kế hoạch, dự định làm ăn khởi sắc. ■

Mát tinh ngày xuân

● LÊ TRANG

➔ Mọi năm sau rằm tháng Giêng, chị giúp việc nhà tôi mới đến làm, vậy mà năm nay chị ấy đi làm như dân văn phòng.

C hẳng để tôi phải hỏi, chị cười hì hì: “Các cháu nhà em năm nay đi làm sớm nên em cũng đi luôn. Lại được cái ông “nước” cũng về sớm nên em đã cấy xong. Thế là xong xuôi việc ở quê. Böyle giờ chỉ việc lo kiếm tiền”.

Việc nước ruộng quê chị phụ thuộc vào trạm bơm, chẳng hiểu sao năm nay xã chị lại được nước sớm thế. Chị giúp việc bảo: “Em chẳng biết các ông ấy được chỉ thị bên nông nghiệp thế nào mà bảo giống lúa mới của xã em cần cấy sớm. Thế là mới mồng 3 Tết, các ông ấy đã cho nước. Có nước thì phải cấy chứ sau này ai gánh nước cho... Với lại trước sau gì việc cấy cũng là của mình, ông nông nghiệp bảo thế thì cứ làm theo. Họ nghiên cứu chán rồi mới cho mình cái giống mới, không làm theo họ là mất ăn. Với lại, chơi 2 ngày là đủ rồi. Em cứ thấy đam thanh niên tụ tập bài bạc thâu đêm, kinh quá. Đứa

thua cay cú văng tục văng rác, mượn rượu nói càn, có lúc còn đánh nhau, chẳng ra thể thống gì. Đứa thắng đâu khá hơn, lại nướng tiền vào nhậu cũng hết. May mà dám con em tham việc...”.

Chị kể: “Con bé nhà em làm ở công ty may, năm nay sếp nó kiếm được lăm đơn hàng nên từ trước Tết đã phải tăng ca, mãi đến chiều 30 Tết mới được nghỉ. Công ty sợ công nhân mải nghỉ Tết không quay lại làm đúng hẹn nên công ty đặt thưởng cho ai đi làm đúng hẹn, cuối năm sẽ thưởng thêm một tháng lương, lại còn khuyến khích những người đi làm sớm, cứ sớm một ngày là được 100 nghìn đồng. Thế là mới mừng 3 Tết con bé đã cắp túi đi, cô nàng bảo: “Ở nhà ăn chơi chỉ tổ tốn tiền. Đi làm vừa được lương, vừa được thưởng, lại chả hơn ư?”. Thôi thì kệ nó. Nó chăm chỉ làm ăn là mình may lăm rồi. Với lại mình cũng phải ra đồng, đâu có thời gian mà hầu chuyện con”.

Tôi lại nhớ chuyện mấy năm trước. Công ty con gái chị cũng có đơn hàng vào cuối năm. Công nhân trước khi về phép đã hứa hẹn, thậm chí còn làm tờ cam kết nhất định sẽ đến làm việc đúng hẹn. Vậy mà sau Rằm họ mới lục tục kéo nhau đến. Con gái chị cũng vậy. Sếp lo cuống cuồng, trước Tết còn dọa đuổi việc, phạt tiền nhân viên trễ phép nhưng hạn giao hàng sắp đến, tuyển người đầu năm không được nên đành “ngậm bồ hòn làm ngọt” mà cho qua, còn động viên khuyến khích công nhân tăng ca có thưởng.

Chẳng cần sếp động viên

khuyến khích, con gái chị cũng muốn tăng ca kiếm tiền bù. Chả là trước Tết đã dốc can hầu bao mang về. Kiếm tiền thì khó chứ tiêu tiền mấy nỗi, nhất là ngày Tết, thế nên quay về với hầu bao rỗng tuếch, không kiếm tiền bù thì lấy gì ăn. Nhưng sức người có hạn nên tăng ca cũng đâu dễ kiếm tiền. Vì mệt mỏi do làm quá sức nên cô nàng may hỏng, may lỗi, phải tháo ra sửa lại, thế là mất bao nhiêu thời gian, công sức mà hàng làm lại thuộc hàng kém chất lượng nên bị trừ lương. Thế là định làm bù kiếm tiền lại thành công cốc. Cuối năm không được thưởng còn bị trừ lương. Năm sau cô nàng chẳng dám “tháng Giêng là tháng ăn chơi” nữa. Cô bảo, chơi thêm mấy ngày mà mất việc thì chẳng bõ...

Không riêng gì công ty may của con gái chị làm việc bình thường ngay sau kỳ nghỉ Tết, đi qua bưu điện tôi cũng thấy nhộn nhịp người đến nhận hàng, gửi bưu phẩm, nộp tiền điện, nước... Ba chị nhân viên bưu điện làm không ngơi tay mà nét mặt vẫn vui vẻ. Một khách hàng nói: “Tưởng bưu điện còn chơi Tết, tôi đã định vài ngày nữa mới đến nhận hàng nhưng đi qua thấy các cô đã làm việc bình thường nên tiện thế”. Chị nhân viên nói: “Chúng cháu chỉ được nghỉ Tết theo quy định. Cứ đến ca là vào việc, chẳng có dư âm Tết, vì sau Tết còn bận hơn, việc ứ đọng của mấy ngày nghỉ cứ ngập đầu, làm hết giờ cũng chưa hết việc, còn lúc nào mà đúng đinh”.

Cô giúp việc được thể kể: “Cũng nhiều nơi làm việc nghiêm chỉnh lắm, như UBND phường cạnh nhà em trợ đầy,

ngay ngày đầu tiên đi làm mà đã thấy người ra người vào làm thủ tục hành chính tấp nập. Các cửa tiếp nhận, giải quyết và trả hồ sơ cho người dân đều có người ngồi giải quyết chứ chẳng vắng hoe như trước đây”. Chị cười hí hí, đầy khoái chí: “Chẳng biết có phải là đầu năm nên ai cũng sợ đông hay không mà họ đều vui vẻ, niềm nở, có sai sót gì là nhắc nhở nhẹ nhàng, lại còn đứa vui chứ không gắt gỏng, trách mắng... Đúng là mùa xuân, thời tiết mát mẻ, tính người cũng mát mẻ”.■

YẾU TIM

Một ông già 75 tuổi trúng giải 100.000 đô la trong một cuộc chơi xổ số. Ông bị yếu tim, nên gia đình sợ tin kia có thể làm ông xúc động quá chết mất. Vì vậy họ nhờ mục sư nói chuyện trước với ông già. Vì mục sư làm đúng như thế – hỏi ông già rằng:

- Nếu ông trúng 100.000 đô la thì ông sẽ làm gì?

Ông già nói:

- Tôi sẽ biếu ông và nhà thờ một nửa số tiền đó.

Ông mục sư lắc đầu ra chết!!!!

MAI TƯỜNG (St)

Kế hoạch bị đảo lộn

→ Từ bến xe đến bến đò dài một cây số, anh lái đò theo miết Tú và Hân, người yêu Tú, suốt dọc đường, Tú nhiều lần xua đuổi anh ta bảo: "Chúng tôi đến nhà trọ nghỉ ngơi mới đi thuyền ngắm cảnh hồ". Anh ta vẫn bám theo nói: "Tôi giúp anh chị tìm nhà trọ, khi nào anh chị ra hồ, tôi đến đón".

Sau chuyến đi này, Tú và Hân dự định viếng chùa Bách, thăm hội chợ hoa chơi đến hết tháng Giêng. Sự cố trong chuyến đi này đã đảo lộn mọi dự định.

Anh lái đò cúi người, nghiêng đầu, xăm xăm chạy theo, khuôn mặt đen sạm nở nụ cười trông rất đáng thương. Hân ôm vai Tú, nhìn anh lái đò trung niên với vẻ mặt thích thú cười ruồi. Cô thích cách anh ta bám riết không ngớt chào mời, thích cảm giác khách hàng là "thượng đế" của mình. Cô nghĩ, Tú là chủ hiệu may ở thị trấn, không ít lần hạ mình chiều khách, nhìn anh khép nép trước khách, cô thấy thương anh quá chừng. Còn bây giờ cô hài lòng với địa vị "thượng đế" của Tú.

"Anh đi đi! Chúng tôi đến đây ngắm cảnh hồ chưa chắc đi thuyền của anh!", Tú bắt đầu thấy khó chịu, nói xăng giọng với anh lái đò. Anh ta cười ngượng nhưng không chịu đi, vẫn cứ nài nỉ: "Anh đi thuyền ai cũng được, không ai có giá rẻ hơn tôi đâu, không tin anh cứ đi hỏi". Tú bức mình đứng lại: "Tôi đâu có ham rẻ! Muốn tiết kiệm tôi ở quách nhà có hơn không, tôi nói cho anh biết, tôi chả sợ cóc khô gì, chỉ sợ tần tiện! Tiền, tôi thiếu gì!".

"Nói là nói thế, không ai vứt tiền qua cửa sổ. Giá thuê thuyền chơi hồ một ngày 15-20 tệ, tôi đòi 100 đòi nào anh đồng ý... 100 có kiểu chơi của 100, tôi trả anh 100 đấy, anh có thỏa mãn được mọi nhu cầu của tôi không? Tú sa sầm nét mặt nói thách". Hân cười tít mắt, cô rất thích sự hào phóng, không tiếc tiền của Tú.

Anh lái đò ngạc nhiên chưng lại giây lát rồi tươi cười nói: "Anh trả 100, tôi chiều anh chơi kiểu của anh, anh không nói chơi đấy chứ?". Tú vô ngục nói: "Nói cho sướng mồm thì nói làm gì! Nào đi, lên thuyền!". Tú cầm tay Hân ra bến đò. Anh lái đò vội chạy theo, đưa mắt quan sát sắc mặt Tú.

Thuyền rời bến, rẽ vào lối dẫn ra hồ, hai bên lau sậy trải rộng tít mù. Tú hết bực mình, ôm vai Hân ngồi trên mũi thuyền uống bia lon.

Trời lúc râm lúc nắng, gió lùa trên mặt hồ mát rượi. Tú đẩy chiếc kính đổi màu lên trán, mặt hồ mở rộng mé nước bụi lau cẩm mây cây sào có thể nhìn rõ mắt lưới ẩn hiện xung quanh cây sào. Tú hỏi anh lái đò: "Cái gì đấy?". "Vó bắt cá, dân địa phương gọi là mê hồn trận", anh lái đò đáp. "Mê hồn trận?", Tú vừa nháy lại vừa dướn người định sờ "mê hồn trận" làm thuyền chao đảo, chiếc

kính đổi màu trên trán Tú rơi tõm xuống nước.

Hân kêu thét lên, anh lái đò bỏ tay chèo giữ cho thuyền dừng lại. "100 tệ đáng giá! Anh xuống lấy chiếc kính cho tôi", Tú nghiêng đầu nhìn anh lái đò nói. Anh ta cau mày nhìn nước hồ đục ngầu. Tú nói giọng thách thức: "Thế nào? Kính này tôi mua 500 tệ đấy, tôi trả thêm 100 tệ nếu anh lấy kính lên". Anh lái đò nuốt nước bọt đánh ực một cái, sắc mặt tái tái cười gượng nói: "Anh thăm cảnh hồ về tôi chỉ lấy 20 tệ, không lấy thừa một xu. Nước ở đây sâu bốn năm mét, chiếc kính nhỏ như thế tôi làm sao mò lên được", nói xong anh ta tiếp tục chèo thuyền.

Này, anh kia! Hân định lên tiếng, thấy Tú ra hiệu bèn lặng thinh. Tú cười khẩy nói giọng mía mai: "Cái kính 500 tệ anh không chịu xuống mò lên thì để cho rùa ăn vậy". Nét mặt Tú đanh như sắt, anh lái đò không nói gì, ung dung chèo thuyền. Chiều thuyền cặp bến, anh lái đò chỉ lấy 20 tệ, đưa Tú và Hân đến nhà trợ gần bến.

Mắt kính và cảm giác "thượng

dế", **Tú buồn bức trong người, trở nên cáu bẳn, Hân biết tính nết không nhiều lời.** Hai người lặng lẽ vào phòng, anh lái đò chào rồi ra về.

Trưa hôm sau, Tú và Hân đi chơi trở về nhà trợ, cô phục vụ mời Tú vào gặp bà chủ. Lát sau đi ra, mặt Tú đỏ bừng. Hân lo lắng hỏi: "Việc gì hả anh?". Tú lấy chiếc kính đổi màu trong túi ra nói: "Sáng nay anh lái đò tìm được chiếc kính mang đến trả, chúng mình đã chơi anh ta gửi lại".

Thần sắc Tú không được tự nhiên, Hân thắc thắc. Tú nắm xoài trên giường buồn rầu nói: "Anh lái đò nhờ bà chủ nhà trợ nhắn lại, hôm qua anh ta không nhảy xuống hồ mò kính là vì trên thuyền có phụ nữ trẻ, anh ta không tiện thay đồ". Im lặng một lát, Tú thở dài nói: "Mình tệ quá, đi về!". Hân bùi môi, tuy hậm hực trong lòng nhưng vẫn phụ họa: "Vâng, ta về mở cửa hiệu, mong rằng khách mở hàng mang đến điều may mắn, chứ không như anh lái đò mang lại vận xui, không được đi chơi".■

● ĐỖ QUYÊN (dịch)

Danh ngôn

● Sự tử tế, dù nhỏ tới thế nào, không bao giờ là lãng phí.
Aesop

● Lòng tốt kiên định có thể làm được nhiều điều. Như trời làm băng tan chảy, lòng tốt khiến sự hiếu nhâm, sự nghi ngờ và thù địch bốc hơi.

Albert Schweitzer

● Những nụ hôn là tàn tích của thiên đường.
Joseph Conrad
MAI CHI (St)

Bâng khuâng trở về phố

● NGUYỄN MINH PHƯƠNG

➔ Năm nào cũng vậy, cứ vào dịp đầu năm mới là gia đình Thế lại đi du lịch nước ngoài. Anh bảo, cả năm đã sống ở trong nước nên năm mới muốn ra nước ngoài tham quan mở rộng tầm mắt.

Nhưng năm nay gia đình anh có đổi khác, năm mới lại muốn cả nhà cùng về quê. Tuy có đơn giản hơn nhưng việc chuẩn bị cho cái Tết ở quê cũng khiến gia đình Thế bận rộn. Vợ Thế đã chuẩn bị cho cái Tết ở quê trước đó hàng tháng. Chị chuẩn bị quà cáp cho họ hàng và những lễ vật đem đi tảo mộ. Cũng không có gì nhiều nhưng

cái gì cũng phải đầy đủ. Người ở quê thường kỹ tính, người ở thành phố về mà không mang đầy đủ lễ vật coi như không coi trọng người ở quê. Chính vì thế, vợ Thế rất cẩn thận trong việc sắm sanh mọi thứ đem về quê. Chị cũng không quên túi quà lì xì cho người già và trẻ con.

Có một bà thím sống đã thành cao niên trong họ nên nhà Thế phải quà cáp đầy đủ.

Lại thêm một ông chú vừa dựng nhà mới dịp cuối năm, Thế chưa kịp về mừng nay nhân dịp năm mới cũng phải có món quà mừng tân gia. Thế rồi quà cáp cho người này, người nọ khiến cả chiếc xe nhà Thế chật ních. Tuy bận rộn nhưng anh rất vui, vì lâu lắm mới lại được về quê. Đây cũng là dịp để họ hàng đoàn viên, tụ tập, nói với nhau những câu chuyện cũ mới khiến

tình thân thêm gắn bó. Nhà anh trưởng họ lâu rồi mới lại có người ở thành phố về thăm. Anh khui chai rượu quý rồi mời cả họ uống mừng. Thế mang ở phố về chai rượu vang, anh vui vẻ bật nắp chai rượu rồi mời mỗi người nhấp ly một chút cho đời thấy xuân. Chú em út nhà Thế làm nửa con lợn mán mời ông anh ở thành phố lâu rồi mới có dịp về làng ăn Tết. Chú vui vẻ hơn mọi ngày, cùng mọi người trò chuyện, huyên náo cả một khoảnh sân nhà.

Đến nhà nào cũng có rượu thịt nên Thế có vẻ ngà ngà say. Anh vừa chia quà cho mọi người vừa cười nói vui vẻ và không quên mừng tuổi người già, trẻ nhỏ trong họ. Mấy đứa con nhà Thế chạy quanh sân làng. Đã lâu rồi chúng mới lại thấy cảnh đồng quê nên không bỏ lỡ cơ hội tận hưởng cái cảm giác về quê ăn Tết. Đám trẻ ở quê vừa chạy vừa rủ rê bọn trẻ ở thành phố leo lên mấy cái cây ở đình làng chọc quả ăn chơi. Chúng đưa bọn trẻ ở thành phố ra cánh đồng tìm châucháu và bắt ốc đem về làm một bữa liên hoan nhỏ ngay trên cánh đồng. Mùi rơm rạ cháy thơm thơm, tỏa khắp cánh đồng gợi bao ký ức ngày thơ bé. Chơi chán ở cánh đồng rồi chúng rủ nhau chơi ú tim, bịt mắt bắt dê rồi cười vang mỗi khi tóm được một đứa trốn trong đống rơm.

Vợ của Thế thì ngồi trò chuyện với mấy chị em vừa ôn lại chuyện xưa vừa chia sẻ bí quyết nấu mấy món ăn đồng quê. Chị cũng hỏi mua mấy món nguyên liệu để hôm nay mang về thành phố nấu cho cả nhà cùng ăn. Không khí

nhà nào cũng rôm rả tiếng người cười nói. Người thành phố thì vui với cảnh vật ở quê, còn người quê thì vui với hương vị thành phố khiến những ngày xuân ngập tràn tiếng cười và những niềm vui lan toả.

Những ngày ở quê, gia đình Thế được ông anh trưởng họ sắp xếp cho ở ngôi nhà mới xây của dòng họ nhìn ra cánh đồng. Khung cảnh làng quê mở ra trước khung cửa sổ của ngôi nhà khiến cả nhà Thế trầm trồ và đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Buổi tối, làng quê tĩnh mịch mờ mờ sương. Nghe đâu đây mùi hương của cây và đất càng khiến khung cảnh thêm phần hấp dẫn. Mảnh sân nhà giáp với cánh đồng, đom đóm bay sáng rực. Mấy đứa con nhà Thế vừa chạy chơi, đuổi theo lũ đom đóm. Còn vợ chồng hàn huyên, kể cho nhau nghe chuyện tuổi thơ êm ái ở quê nhà. Vợ Thế bảo, ngày mai muốn theo mấy cô em chồng đi chợ làng rồi chợ huyện để tận hưởng không khí chợ quê. Thế thì hẹn

với mấy anh em trong họ tối mai cùng đi soi ếch. Anh muốn trải nghiệm lại cảm giác thích thú của cánh đồng quê ngày thơ bé. Thế vẫn còn nhớ như in cây nhãn ở đầu đình mà ngày bé anh vẫn ngồi bê trộm những chùm nhãn ngọt mọng nước, cùng đám bạn vẽ nên những giấc mơ thành phố. Anh bảo霸道 đó, đứa nào cũng nuôi giấc mơ trở thành người thành phố để rồi sau này khi đã ra thành phố lại ngồi nhớ về quê hương và mong có ngày được trở lại. Cứ nghĩ lại cảnh vật và tình người ở quê, anh lại không muốn rời xa nơi này.

Hôm trở lại thành phố, Thế cứ bịn rịn mãi như không muốn rời xa. Quay trở lại nhịp sống nơi phố phường, vợ anh cứ ngỡ như mới ngày hôm qua còn ở quê. Tối hôm đó, chị giở cuốn sổ thu chi trong gia đình rồi ngồi nhẩm tính. Chị khẽ reo lên với chồng khi thấy Tết năm nay chi tiêu không tốn kém như mọi năm. Mặc dù vợ chồng chị đã mua quà biếu đủ mọi người, nhưng sống ở quê mọi thứ đều rẻ nên sau Tết, anh chị vẫn còn khoản tiền dư dả. Chị cười và bảo với chồng: Ăn Tết ở quê vừa ít tốn kém vừa thích, năm sau cả nhà lại về quê ăn Tết và ở lại lâu hơn mọi năm tận hưởng thoả thích “hương đồng nội”. Những ngày không Tết sau đó của cả nhà Thế vẫn thấy vui như Tết. Thế bảo: “Quê hương đẹp và hấp dẫn như vậy, các món ăn đồng quê lại ngon nên việc gì phải đi đâu xa. Cứ về quê tận hưởng niềm vui”. Thế là cả nhà Thế lại lên kế hoạch cho năm sau về quê ăn Tết.■

Cô đồng ý với tôi rằng cô có cái tính mà đôi khi cô cũng không phân định rõ ràng được nó là tốt hay xấu. Nhiều lúc, cô thấy tính cách đó của chồng đáng yêu nhưng cũng có những lúc muốn phát điên vì nó. Đó là cái tính thích “chơi tới bến” của anh, nhất là vào những dịp lễ Tết.

Nhà chồng cô vốn có nghề bán bún bò Huế gia truyền có tiếng ngon và đông khách. Cô cũng vì vào làm nhân viên phục vụ tại quán mà quen rồi yêu anh. Họ yêu nhau được hai năm thì tổ chức đám cưới. Bố mẹ chồng tặng luôn quán bún của gia đình cho hai đứa với điều kiện mỗi tháng gửi lại cho ông bà 5 triệu coi như tiền thuê nhà. Sau đó, ông bà đưa nhau về quê sống gần gia đình anh chị chồng cô, vui tuổi già với con cháu, anh em họ hàng...

Vì đã có thương hiệu từ trước nên quán bún bò Huế của vợ chồng cô vẫn duy trì được lượng khách ổn định, thu nhập cũng đủ để đảm bảo

Lo lắng khi chồng chơi Tết tết ga

“không lo về giá”

Danh ngôn

cuộc sống của hai vợ chồng và hai đứa con sau này. Kể ra, với công việc này, mỗi tháng, họ cũng để ra được một khoản tiền nhỏ. Sau hơn chục năm buôn bán, lê ra, các khoản tiền nhỏ đó đã gộp lại thành một khoản tiền to, đủ để cả hai làm được những việc lớn hơn như mua nhà, mua xe... **Nhung đó chỉ là trong tính toán, thực tế, đến giờ phút này, sau nhiều năm tích cóp, họ vẫn không để ra được đồng nào và cũng chẳng có gì ngoài những thứ được thừa hưởng từ bố mẹ.**

Nguyên nhân là vì sao? Chính vì cái tính thích “chơi tới bến” của chồng cô. Cả năm làm lụng, tích cóp được bao nhiêu tiền, chồng cô đều vung tay hết sạch trong dịp Tết. Lần nào cô góp ý, anh cũng đem phương châm “tháng Giêng là tháng ăn chơi” ra để biện bạch cho sự hoang phí của mình.

Mới đầu, tư tưởng thoái mái, sự chịu chơi của anh khiến cô thích thú. Mùa xuân nào cô cũng được anh cho đi du lịch từ Bắc chí Nam, mua sắm cho đủ thứ, như thể anh là con nhà giàu. Tuy sau đó, cô lại phải cho anh vay tiền để “sống sót” qua tháng 2, tháng 3 nhưng cô vẫn vui vì sự hào phóng của anh trước đó.

Sau khi lấy nhau, đặc biệt là lúc đã có con, cô không còn thích như thế nữa. Cô hiểu rằng một gia đình có nhiều thứ phải lo, không thể tiêu xài thoải mái như vậy được. Cô vun vén, chắt chiu từng đồng, hạn chế chi tiêu với những thứ không cần thiết. Nhưng anh thì ngược lại, vẫn như ngày nào, vẫn thích ăn Tết thật lâu, chơi Tết tết ga “không lo về giá”.

Trong khi các hàng quán khác chỉ nghỉ 2 ngày, mùng Ba Tết đã mở hàng “lấy ngày”, thậm chí

● Một cuộc hôn nhân hạnh phúc là sự kết hợp giữa hai con người biết tha thứ.

Robert Quillen

● Hãy đau đớn đi. Biết đau nỗi đau của người khác và của chính mình là dấu hiệu của lòng nhân ái. Cái tín hiệu đó phát đi và mọi người nhận được.

Trịnh Công Sơn

● Chúng ta nên cẩn thận để lòng nhân từ của mình không vượt qua những gì mình có.

Marcus Tullius Cicero

nhiều nhà còn tranh thủ bán xuyên Tết, coi đây như một dịp tốt để làm ăn thì nhà cô bao giờ cũng phải qua rầm tháng Giêng mới mở hàng. Thời buổi kinh tế thị trường cạnh tranh nhau từng li từng tí mà không hiểu sao chồng cô vẫn cứ bình chân như vại.

Nhin mấy hàng ăn xung quanh nườm nượp khách, cô sốt ruột đi ra đi vào, nghĩ bụng “nhà mình mà bán sớm như người ta là hốt bạc luôn rồi”. Cô ý kiến thì chồng bảo: “Cả năm làm lụng vất vả, mấy ngày Tết để làm gì? Mở hàng sớm mấy ngày cũng chả giàu thêm, muộn mấy ngày cũng chả nghèo đi, sao em cứ phải tiếc mấy đồng bạc làm gì. Mai cả nhà mình đi đâu chơi lấy tinh thần qua rầm mình bán lại”. Lúc đầu, cô cũng nhún nhường chiều theo chồng nhưng sau nhiều lần bị lâm vào cảnh “tháng Giêng ăn nghiêng bồ thóc”, thậm chí chồng còn bí mật vay thêm tiền để tổ chức chơi bời, ăn nhậu, cô không thể làm ngơ được nữa. Cũng vì lẽ này mà phải mấy tháng sau đó, cô mới trả hết nợ cho chồng. Bực nhất là nhiều lúc con ốm, bố mẹ ốm mà trong nhà không có tiền, cô phải vay người nọ, mượn người kia. Hai vợ chồng vì chuyện này mà cãi nhau. Đã 3 lần cô viết giấy ly hôn, chồng ký nhưng chưa

nộp... Gọi điện thoại cho Thanh Tâm, cô băn khoăn không biết phải làm sao để bảo vệ “bồ thóc” nhà mình trong tháng Giêng này.

Thanh Tâm nghĩ rằng, lẽ ra với thu nhập ổn định, “bồ thóc” nhà người phụ nữ ấy sẽ mỗi năm một đầy hơn nhưng cứ đến tháng Giêng nó lại với đi quá nửa, thậm chí không còn hạt nào. Điều này thật nguy hiểm vì đúng như cô nói, một gia đình có bao nhiêu việc phải lo, nhất là khi cấp bách mà trong nhà không có lấy một đồng thì làm sao xoay sở kịp. Trước Tết, cô nên để ra một số khoản mà cả hai “không được phép dụng đến” rồi gửi tiết kiệm. Còn lại, cô có thể thống nhất với chồng khoản tiền giới hạn được phép chi tiêu trong dịp Tết là bao nhiêu. Chồng cô cần biết kinh tế gia đình không cho phép bất cứ sự phung phí nào, nhất là khi con cái ăn học ngày càng tốn kém, bố mẹ già yếu nay ốm mai đau. Gia đình cũng có khi có việc nọ việc kia mà việc làm ăn không phải lúc nào cũng suôn sẻ... Tết là dịp tốt cho việc buôn bán hàng ăn của gia đình, vậy tại sao mình không mở hàng sớm hơn để khởi động một năm mới hứa hẹn nhiều thành công. ■

● THANH TÂM

Lạ đời, Tết nhất, người ta bày biện ra bao nhiêu không đủ, vậy mà Thị lại dọn dẹp, đi cất, xếp vào, cho đi. Mọi năm, trang trí nhà cửa kỳ công, rực rỡ năm nay thì giản tiện hết sức.

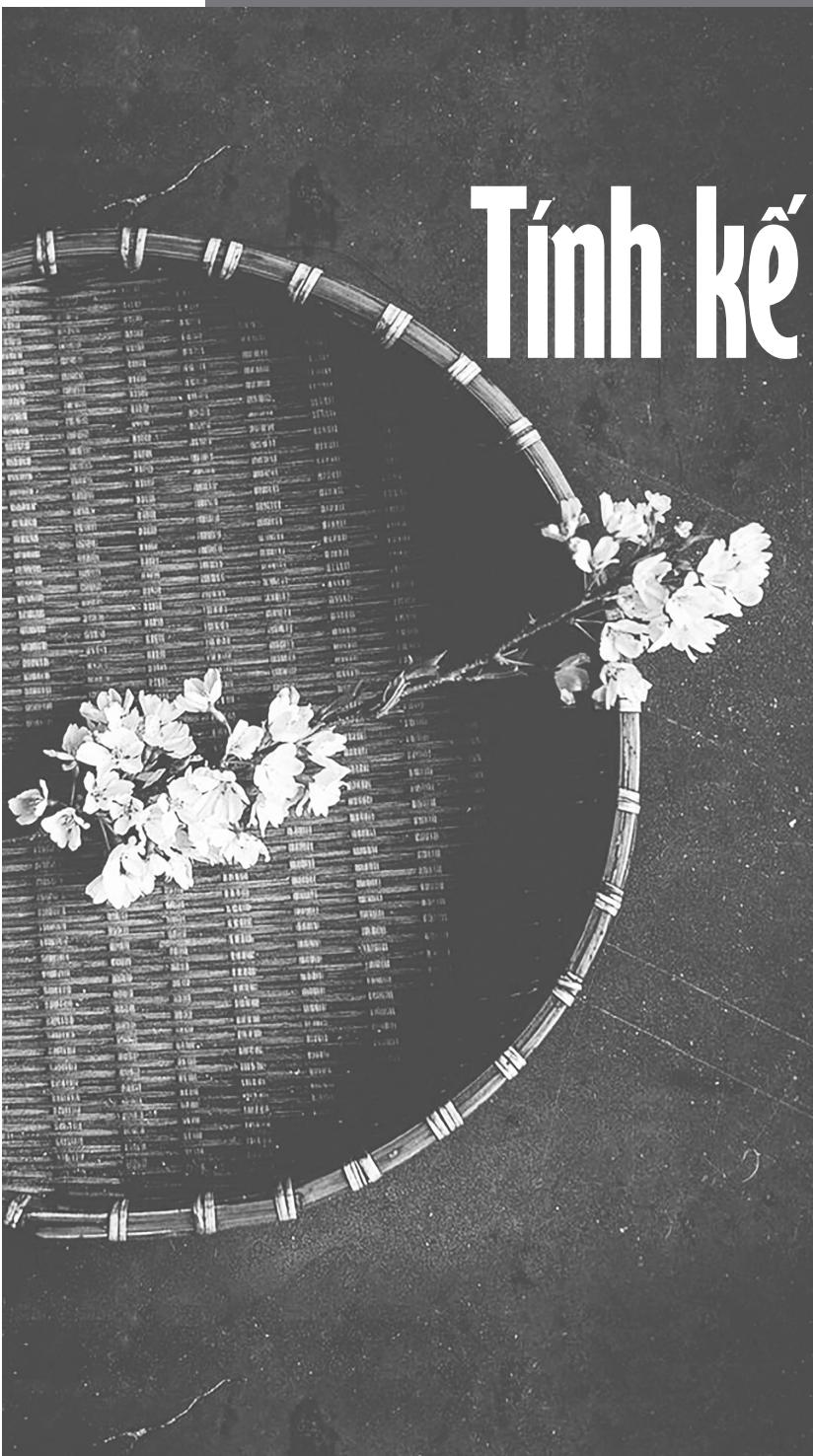
Tính kế tiết kiệm

● BIỆT SA

C ững nhở đôi tay décor của cậu em làm kiến trúc sư. Vậy mà hóa hay. Đồ đoàn đã thanh lý, dọn dẹp, chỉ để lại những thứ cơ bản. Ra Tết, vợ chồng Thị đi rồi, nơi này sẽ được sửa sang thêm thành homestay.

Thời gian còn lại ở đất liền, Thị muốn mọi thứ thật nhẹ nhàng, kể cả ăn Tết. Mọi năm Thị “bày vẽ” lầm. Ai biểu Thị là người gốc Nam kỵ ra Bắc làm dâu. Tết, ngoài càn đào Nhật Tân, còn phải sắm cả mai vàng. Bánh trái là “nghề” của Thị nên bày vẽ là đương nhiên. Tính Thị hoang từ bé, thừa hưởng gien trời đằng ngoại. Tết không sắm thì bao giờ mới sắm. Quan niệm thế nên Thị vung tiền không tiếc tay. Mua biếu nội, biếu ngoại, mua cho mình, cho chồng, cho con, nhìn mọi người xúng xính cho “đã” con mắt. Đã vậy, trước rằm, Thị phải đi đủ các phủ chùa để cầu tài lộc, may mắn. Kết quả là Tết năm nào cũng “lõm” nặng, chi át thu. May mà chồng Thị cũng là người dễ tính, thấy mỗi năm đều làm ăn tốn kém nên không có rầy la gì.

Tới năm nay, chồng Thị quyết từ giờ làm chỉ để đủ ăn, dành thời gian tận hưởng cuộc sống, mua một ngôi nhà ở đảo, đưa vợ bỏ thành đô

ra đó sống. Thị băn khoăn mãi. Không phải Thị tiếc nuối gì nơi này. Thành phố giờ khói bụi khó thở muôn chết. Với lại, đây cũng đâu phải bản quán của Thị. Tính ra mỗi năm Thị đều ăn Tết to thiệt to để xua đi cảm giác cô quạnh, lạc lõng nơi quê chồng. Phần nữa là vì Thị kinh doanh cà phê chung với cậu em, nên cũng có thời gian hơn người đi làm công ăn lương.

“Đất vườn còn rộng, ra đó mình mở hàng cà phê. Đâu có ngồi không mà lo”, ông xã gợi ý. Chính cái gợi ý đó tác động phần nào tới tâm lý Thị, ăn Tết giản đơn để dành dụm chút ít còn lo gây dựng lại “cơ đở”. Nhìn qua, ngó lại thấy mình cũng có tuổi rồi. Hai đứa con đều học giỏi, đứa út vừa theo chân đứa lớn du học. Mới ngày nào hai đứa còn bám đuôi mẹ đi sắm Tết, đòi mua đủ thứ áo quần, theo mẹ đi lễ từ tinh mơ ngủ gà ngủ gật. Nghĩ lại, Thị thấy mình cũng “khỏe sức” thiệt. Hai chục cái Tết, Tết nào cũng to thiệt là to. Có những năm dọn nhà thấy lăm đồ mua sắm cho Tết trước còn chưa dùng tới. Tiếc tiền đút ruột, bung bảo dạ năm nay sẽ thắt lưng buộc bụng rồi lại nghĩ thương các con ba đi vắng thường xuyên, thương cha mẹ hai bên già cả, muốn cái gì cũng thật đủ đầy, trọn vẹn. Rồi lo không thành tâm cúng bái, nhỡ làm ăn lụn bại mất hết tương lai con cái. Trăm nỗi lo đặt lên vai mỗi năm khi Tết ghé.

Năm nay, Thị đã trút được cả. Mọi sự đều đang thuận lợi ở mức vừa phải, nỗi lo cơm áo không còn, bỗng dung Thị không còn muốn ăn Tết to như mọi năm. Đã đến lúc phải sống cho riêng mình chút xíu. Sống sạch, sống khỏe, đỡ chồng chất thêm những âu lo mỗi năm khi Tết đến rồi xuân qua. Riêng lẽ, năm nay, Thị rủ chồng cùng đi mẩy ngôi chùa quen, rồi còn tranh thủ bay vào thăm ba mẹ ít lâu cho bõ những cái Tết tất bật chỉ biết ôm nỗi nhớ nhà, thương cha nhớ mẹ chẳng biết ngỏ cùng ai.

Với ai, xuân đã chớm già, còn Thị, xuân phía trước, hãy còn dài lắm. Một cuộc sống mới đơn giản thanh thản, phơi phới Thị vẫn mơ ước từ lâu...■

Khéo ăn thì no, khéo co thì ấm

● YÊN CHI

→ “Khổ thân con tôi, học hành vất vả, không biết có nên cơm nên cháo gì không mà phải “ăn đói mặc rách” thế này”. Tiếng mẹ nỉ non xót cô con gái đi học xa nhà vất vả khiến tim Lương nhói đau.

T ừ nhỏ, Lương đã là một đứa trẻ thích gì phải có cho bằng được. Muốn mua một cái áo mới, cô săn sàng khổ mấy cũng chịu được. Trong kì nghỉ hè, các bạn chăn trâu thả diều thì mình “mò cua bắt ốc”, vợt châu chấu, đỗ dế, đi cấy thuê... để kiếm tiền. Có lần, mẹ cho Lương cùng đi chợ hуện, chợt nhìn thấy chiếc cặp tóc có đính kim tuyến lấp lánh, cô bé đứng ngây ►

► người ra nhìn. Mẹ giật tay kéo đi: “Đợi đến Tết mẹ bán đôi gà hay buồng chuối chín rồi mẹ mua cho”. Lương ngúng nguẩy: “Tai sao lại phải đợi? Mẹ không cho thì để hè này con tự kiếm”. Mẹ Lương thường nói đùa: “Con bé này luôn sống mà không biết chờ đợi. Mẹ sẽ cố cho mày đi học hết cái chữ xem có nên trò trống gì không”. Lương được ông trời ban cho cái đầu thông minh, hai cái răng khểnh rất duyên, nước da nâu mịn màng, khỏe khoắn, mái tóc óng mượt như suối mây, đặc biệt là đôi môi chín mọng và nụ cười nửa miệng đầy khiêu khích.

Vẫn biết, cuộc sống vốn không cần chờ đợi nhưng cuộc đời thì ngắn ngủi mà ước muôn của Lương lại nhiều. Nếu cứ ngập ngừng thì không biết đến bao giờ những ước mơ kia mới trở thành hiện thực. Nhờ có khát khao từ nhỏ, cộng với ý chí mà Lương đã đặt chân vào ngưỡng cửa đại học ngay từ năm đầu tiên. Ngay từ đầu, cô đã hoạch định cho mình một tương lai. Cô tự nhủ: “Trong hành trình tạo dựng một cuộc đời có ý nghĩa thì không thể bỏ lỡ thời gian vì mỗi giây trôi qua sẽ không bao giờ lấy lại được. Nó đem theo tiền bạc, tuổi trẻ, nhan sắc và cơ hội”. Mới đầu, cô sống cùng phòng với 9 bạn khác trong ký túc xá nhưng Lương luôn biết cách khiến các bạn trai cùng khóa hoặc các anh lớp trên mời cơm mỗi khi gặp mặt ở nhà ăn. Với nét duyên ngầm, chưa hết năm đầu, cô đã lọt vào tầm ngắm của một thiếu gia đất mỏ học trên cô hai khóa.

Dũng thuê cho Lương một căn phòng trọ ở riêng bên ngoài cho tiện gấp gõ, hẹn hò. Cậu chu cấp cho người yêu từ xe máy, điện thoại, quần áo, giày dép đến bữa ăn hàng ngày. Bạn nào trong lớp có mốt gì mới cô cũng níu non để người yêu mua cho, không được như ý thì quay ra hòn giận nhưng cô đã xác định Dũng chính là chỗ dựa của mình. Cô thường lấy cớ học thêm môn này môn kia, đau

chỗ này ốm chỗ kia để bố mẹ ở quê lo xoắn lén. Lần thì bán con lợn cho cô chữa bệnh “đau dây thần kinh liên sườn”, lúc lại phải bán thóc để cho con học thêm khóa Kế toán doanh nghiệp hay tiếng Anh... Bố mẹ cô ở quê đâu biết con gái đang làm gì.

Tình đang đẹp và nồng nàn thì Lương nghe tin công ty của bố mẹ Dũng bị phá sản. Rất có thể họ sẽ phải ngồi tù, tương lai của Dũng cũng coi như chấm hết. Cậu thật thà kể hết sự tình cho người yêu: “Không đến nỗi anh phải nghỉ học nhưng cần hộ bố mẹ mua cho anh chắc sẽ phải bán đi để trang trải nợ nần mới mong thoát vòng tù tội. Anh muốn dọn đến ở tạm cùng em một thời gian, anh sẽ đi làm thêm để tự lo cho cuộc sống của mình”. Dù không muốn nhưng Lương cũng phải miễn cưỡng gật đầu: “Tất nhiên rồi, anh còn chờ em phải mì sao”.

Ngoài thời gian lên lớp, Dũng phải đi chạy bàn, dạy kèm tại nhà, thậm chí trở thành xe ôm... Toàn những việc cậu chưa từng làm và số tiền kiếm được đưa cả cho Lương để cô thu vé cho cuộc sống “vợ chồng”. Ban đầu Lương còn đi chợ, mua thức ăn về nấu cơm giống như một người vợ đang chăm sóc chồng. Lâu dần bữa cơm mỗi tối chỉ còn lại món cà muối, tép khô giang hay lạc giã vừng với rau muống luộc. Mọi thứ chi tiêu cô đều phải ghi cẩn thận để cân đối với số tiền hai người kiếm được. Dũng có hỏi thì Lương đáp: “Tiền ít lại cứ đòi thịt nhiều. Anh đừng có đòi hỏi. Chỗ anh đưa không đủ mua cái quần bò xé”. Chán người yêu, Lương bỏ về quê mấy ngày. Nhìn thấy mẹ vừa khóc vừa cố nghiến răng đầy kim khâu lại mấy miếng rách ở đùi, đầu gối của chiếc quần Lương mặc, cô không ngại nổi khùng cáu gắt: “Mẹ làm cái gì thế? Mẹ biết cái quần này mấy trăm nghìn không vậy?”. Anh mắt mẹ ngoe ngác khiến tim Lương nhói đau, quặn thắt.■

uâng thời gian “vật vã” nhất với bà mẹ hai con nhỏ như chị Tâm là sau Tết Nguyên đán mỗi năm. Bon trẻ quen với đồng hồ sinh học trong gần cả chục ngày Tết đi chơi nhiều, thức khuya, ăn đêm, sáng mở mắt ra đã là hơn 10 giờ. Góp được chúng trở lại với nếp dậy sớm trước 6 giờ rưỡi hàng ngày là cực khó. Hôm nào cả mẹ cả con cũng vội vàng mà đến trường thường là lúc các bạn đã tập trung đông đủ.

Lỗi không ở nhịp sinh học bị đảo lộn trong tuần Tết. Sau Tết, nhà Tâm vẫn còn khá bận rộn với các lịch hẹn tụ tập tết niên. Vợ chồng chị vốn quảng giao nên thường kín lịch “ăn hú” đến hết tháng Giêng. Toàn những chỗ thân thiết, không chỉ bố mẹ mà trẻ con các nhà cũng chơi với nhau nên anh chị không thể để hai bé ở nhà. Trong năm, những cuộc tụ tập này được tổ chức cuối tuần, hôm sau cả nhà có thể ngủ bù, còn sau Tết thì... bất kể. “Tháng Giêng là tháng ăn chơi mà”. Bạn bè của Tâm thường đem câu đó ra nói mỗi khi nhà chị ngỏ ý xin về sớm. “Ngày xưa bọn mình cứ chơi tràn, ra Tết có học hành gì đâu mà vẫn nên người”. Lại một lý thuyết

Guồng quay tiệc tân niên

● NHỊ KỶ

bao biện khác của một ông bạn chồng Tâm. Kết quả của những lần nể nang là cả nhà thường về nhà khi đã gần 12 giờ đêm. Về cũng không ngủ được ngay, cho nên mỗi đêm cả nhà chỉ chợp mắt chừng dăm tiếng là trời đã sáng, chuông báo thức đã kêu inh ỏi.

Không chỉ ngủ thiếu giấc mà ăn uống trong 1-2 tuần đầu sau Tết cũng luôn là vấn đề với gia đình Tâm. Mang tiếng là đi ăn tiệc nhưng cơ thể con người sinh ra vốn thích ứng với những bữa cơm nhà giản dị, lành, sạch, nóng sốt... cho nên những bàn ăn ngồn ngộn thức ăn không còn đem lại cho gia đình chị cảm giác hân hoan như khi lâu lâu mới được một bữa như vậy. Hai

con gái của Tâm vốn khảnh ăn. Đi ăn cơm khách thì mẹ không thể chăm sóc tỉ mỉ như ở nhà nên chúng mặc sức ăn những món khoái khẩu như khoai tây chiên, xúc xích nướng... Thậm chí, có những bữa bọn trẻ được cho ăn bim bim sát giờ ăn nên đến bữa, chúng gần như không động đũa. Đêm về nhà, có hôm Tâm lại lui hui nấu mì cho con ăn, mặc dù biết đã khuya. Bởi lúc đó dạ dày của chúng mới “réo” và nếu bụng đói thì cũng không thể ngủ được.

Cứ như thế, những bữa tân niên liên tục khiến cả nhà Tâm mệt nhoài. Thực tế đó diễn ra trong nhiều cái Tết. Năm nào Tâm cũng nói với chồng là cần thay đổi nhưng vốn cẩn nể, anh

chị chả thay đổi được gì hết, lại để bị cuốn vào guồng quay của nó. Năng suất lao động của hai vợ chồng khỏi cần nói cũng biết là giảm đi so với bình thường. Lại thêm nỗi lo con cái không đủ sức khỏe, cũng không tập trung vào việc học được.

Tâm biết việc thay đổi là khó vì các mối thân tình với gia đình chị đa phần là những người làm các nghề tự do, không bị trói buộc giờ giấc. Nhưng điều đó quả không thích hợp với gia đình như vợ chồng chị. Chị bàn với chồng sẽ dần thoát khỏi vòng quay mệt mỏi đó, tìm những lý do té nhị để không “tha lôi” cả gia đình đến những bữa tiệc như vậy. Chị tin, bạn bè sẽ thông cảm cho hành động này của vợ chồng chị.■

Đang nhâm nhi cốc trà chiềng với lũ bạn đại học, tôi nhận được cuộc gọi của Ngân, cô bạn chơi trong nhóm đại học. Bất ngờ vì bạn liên lạc cho mình vào những ngày đầu năm thánh th Noel, có lẽ là rủ rê du xuân chăng. Nào ngờ, đó là cuộc điện thoại... kêu gọi tài trợ cho một dự án thiện nguyện.

Bạn tôi

● NHẬT LAM

Kể về Ngân, có lẽ có nhiều điều lạ lùng. Hồi đại học, bạn được khôi chàng theo đuổi vì vẻ ngoài xinh đẹp, dáng người cao ráo, thêm mái tóc dài. Tính của bạn cũng hiền thết, ai nói gì cũng cười, bạn bè người quý

mến trêu chọc là cười trừ, kẻ ác ý nói ra nói vào do ghen tức, bạn cũng chỉ nhoẻn miệng cười cho qua chuyện. **Gia đình Ngân thuộc dạng khá giả nên có thể nói bạn đúng kiểu tiểu thư.** Tôi chơi với Ngân và hiểu bạn nên không thấy bạn chảnh,

ngược lại còn hiền lành, tốt bụng. Thế nhưng, với những ai chưa từng tiếp xúc, hoặc chỉ gặp đôi lần, người ta sẽ bảo Ngân lạnh lùng, cảnh vẻ, tỏ ý không ưa bạn ra mặt. Chính vì vậy, thời đại học, Ngân có rất ít bạn bè, chỉ loanh quanh chơi với một

nhóm nhỏ, trong đó có tôi. Chúng tôi đủ thân để hiểu nhau và quý mến nhau thật lòng.

Bỗng đi một thời gian sau khi ra trường, chúng tôi mỗi người một công việc, có người làm đúng ngành nghề, có người rẽ ngang vì cơm áo gạo tiền. Với Ngân, vì gia đình khá giả nên bố mẹ Ngân muốn con gái về quê kiếm một công việc ổn định, rồi lập gia đình. Ai cũng nghĩ Ngân sẽ về quê lập nghiệp, vậy mà không, bạn ở lại, xin vào làm cán bộ tuyên truyền của một bộ. Người đời nghĩ, có lẽ vì bạn có nhan sắc nên được tuyển dụng cũng là dễ hiểu. Tôi hiểu Ngân, bạn thật sự là người có tâm, chăm chỉ trong công việc nên hoàn toàn xứng đáng khi chiến thắng những ứng viên khác.

Làm viên chức, không ít người tìm sự ổn định trong công việc để dựa dẫm, không có chí tiến thủ. Tin hay không, cứ thử gặp gỡ họ vào những ngày đầu năm, khi vừa ăn tết xong. “Tháng Giêng là tháng ăn chơi” quả chẳng sai chút nào, đầu năm lên cơ quan chúc tụng nhau chán chê, sau đó là cả tuần nhậu nhẹt, tụ tập. Bộ phận của Ngân làm việc cũng vậy, cứ kéo hết nhà này đến nhà kia liên hoan sau giờ làm. Còn trong giờ thì “ăn gian” quý thời gian của cơ quan bằng cách kéo nhau bù khú cà phê, shopping... Ngân nói với tôi là bạn không thích như vậy, thay vì cứ đi chơi hết ngày này qua ngày khác, bạn vẫn miệt mài công việc. Ngoài

việc chuyên môn, bạn còn hỗ trợ Chi đoàn thanh niên tham gia các hoạt động thiện nguyện. Khi thì thu gom đồ ấm cho trẻ vùng cao, lúc lại kêu gọi tài trợ cho “nồi cháo sẻ chia” ở một bệnh viện. Ra năm, khi những cuộc chơi kéo dài, bạn vẫn canh cánh lo cho xong dự án “thư viện nhỏ” đang bị “treo” lại từ trước Tết, mà đến ngày 26/3 này Chi đoàn của cơ quan phải hoàn thành xong một món kinh phí tài trợ cho việc mua sách. Ngân không phải là Bí thư Chi đoàn nhưng là thành viên của dự án nên bạn lo lắng lắm.

Gọi cho tôi, giọng bạn sốt sắng: “Bí thư chi đoàn bên tôi cứ thủng thảng, bảo đầu năm cứ thư thư đã, nếu không đủ tiền thì xin gác dự án lại đến dịp hè. Tôi thấy không đặng, lũ trẻ ở Yên Bái mong chờ cái thư viện này lắm. Các bạn coi giúp tôi gom chút tài trợ được không?”. Tôi “mắng” bạn, bảo là đầu năm, người ta đi chơi thì bạn cứ mải mê làm, ai ghét bạn săn, chắc càng có cớ để ghét thêm. Bạn chỉ biết cười trừ, với tính tình hiền lành của mình, tôi biết bạn sẽ gấp hiểu lắm. Ai đời thiên hạ đi chơi bạn vẫn cầm cúi lo cho xong việc chuyên môn, việc đoàn thể. Bạn cứ làm không ngơi nghỉ, cũng chẳng màng... lấy chồng. Bạn bè con bồng con bế, bạn vẫn mải mê theo các dự án của mình, lấy hoạt động thiện nguyện làm niềm vui.

Lại nói về dự án thư viện nhỏ của Ngân, tôi nghĩ mãi rồi quyết định gật đầu cái rụp để giúp bạn. Với việc

móc nối cùng một vài bạn bè là phóng viên ở một số tờ báo, việc kêu gọi các doanh nghiệp mỗi đơn vị vài triệu đồng cho dự án đó, việc đó với tôi không khó. Nhưng nghĩ mãi, tôi không hiểu sao Ngân lại có thể làm với sự nhiệt thành như vậy, kể cả những lúc nhiều người chỉ muốn nghỉ tết thêm vài ngày?

Có lẽ, mỗi người lựa chọn cho mình một niềm vui sống riêng. Với Ngân, bạn chọn cách của riêng bạn, để khiến cuộc sống trở nên có ý nghĩa hơn! Tôi thầm cảm ơn bạn đã truyền cho tôi nguồn năng lượng tích cực, khi được giúp bạn một chút, trong cuộc sống và các dự định bỗn bề mà bạn đang theo đuổi...■

LỜI KHUYÊN CỦA BÁC SĨ

Trong phòng mạch, bà mẹ kể lể:

- Cháu đêm thì tỉnh như sáo và lại hay nói xoẹn xoét như con vịt, nhưng ban ngày thì cứ ngủ gà ngủ gật, ho như quốc kêu mùa hè, thở khò khè như mèo hen...

Bác sĩ :

- Vậy thì tôi khuyên bà nên dẫn cháu đến bác sĩ thú y (!!)

MAI TƯỜNG (St)

➔ Không thể tin được, mới trước Tết, Tấn còn cầm cá cục tiền trong tay, mua sắm đủ thứ vậy mà vừa qua Rằm tháng Giêng, Tấn đã “đau đầu vì tiền”.

Vung tay quá trán

● DIỆU NGHI

Năm nay Tấn có nhiều niềm vui: Vợ chồng dọn ra ở riêng nhà mới, vợ được thăng chức Trưởng phòng, Tấn được thưởng Tết cao nhất từ trước đến nay. Những ngày cuối năm cũ là những ngày Tấn cảm thấy thăng hoa và hạnh phúc vô cùng. Năm 2020, mục

tiêu của Tấn là hoàn thiện chương trình học tiến sĩ và phát triển văn phòng đại diện ở miền Trung như kế hoạch sếp đã định.

Tính Tấn rộng rãi nên cùng lúc đón nhận nhiều niềm vui, Tấn rất thoảng trong chi tiêu. Tiền Tết được thưởng cộng với phần trăm doanh thu cả năm

Tấn được hưởng, tính ra anh được gần 200 triệu đồng. Lần đầu tiên, Tấn được cầm “cục tiền” thưởng lớn như thế. Tấn mang về, hân hoan đưa cho vợ 50 triệu tiêu Tết, Tấn biếu ông bà hai bên nội – ngoại mỗi cụ 10 triệu. Số tiền còn lại ngót 100 triệu Tấn mua sắm đồ đạc tiện nghi trong nhà,

chiêu đãi bạn bè, mừng tuổi người thân, họ hàng.

Thấy chồng quá tay chi tiêu, Thu nhắc nhẹ. Tấn mắng vợ: "Em cứ bo bo như thế bao giờ mình mới khá được? Có tiền thì phải biết hưởng thụ chút chứ. Minh có tiêu thì mới lại có động lực để làm ra tiền. Anh đưa tiền, em đừng có mà hà tiện, chi tiêu tết nhất cho đàng hoàng vào đấy! Năm nay vợ chồng mình chuyển nhà mới, anh em bạn bè khách khứa đến chơi nhiều, mình phải thật tươm tất em ạ. Minh có sức, có lực, có chí, lo gì nghèo". Biết tính chồng nên Thu cũng chẳng nói đi nói lại, tránh điều ra tiếng vào.

Năm nay Thu được thưởng Tết cũng kha khá nhưng cô làm vẻ buồn buồn, chỉ "khai" với chồng mình được thưởng Tết hơn chục triệu. Tấn tắc lưỡi động viên vợ: "Thôi, có tiền của anh rồi, em đừng lăn tăn chuyện lương thưởng ít nhiều làm gì. Năm nay em được lên chức thế là thành công mỹ mãn rồi". Nghe chồng an ủi, động viên, cô thấy vui vui trong lòng. Yêu, gắn bó với nhau 5 năm; thành vợ thành chồng 7 năm nay nên Thu hiểu tính chồng. Thế nên, Thu luôn biết cách để dung hòa và điều chỉnh các mối quan hệ giữa hai vợ chồng và trong gia đình. Như chuyện lương thưởng, Thu không có ý giấu chồng nhưng nếu "khai thật" cô cũng được thưởng gần 50 triệu, chắc chắn anh sẽ "tiêu vung" ngay. Thế nên, cô phải làm ra vẻ "thất thu" để anh còn kiềm chế phần nào.

Số tiền chồng đưa, cộng với tiền lương thưởng của mình, Thu gom lại đi gửi tiết kiệm gần 100 triệu, còn lại, Thu chỉ để đủ chi tiêu, lo cho gia đình. Thu luôn là

người biết cân đối và lo xa nên cô không bao giờ chi tiêu vượt kế hoạch. Ngay như chuyên xây nhà, được bố mẹ chồng chia cho miếng đất, bao lần Tấn bàn chuyện vay tiền ngân hàng xây nhà nhưng Thu không đồng ý. Cô kiên quyết, chưa đủ tiền thì sống cùng bố mẹ chồng, khi nào gom góp kha khá thì mới xây nhà ở riêng. Cũng vì chuyện nhà cửa mà mấy lần Tấn giận Thu, chê vợ hèn tiện, nghĩ ngắn, không biết nhìn xa trông rộng...

Là Tấn tức vợ thì nói vậy thôi chứ Thu hoàn toàn không phải người hèn tiện. Cô đối đãi với nhà chồng rất chu toàn, hiếu lễ. Trong các mối quan hệ với anh em bạn bè cũng rất chân thành, chừng mực, việc cần chi không bao giờ cô tiếc nhưng việc không đáng chi thì một đồng Thu cũng không rút hầu bao. Chính sự cẩn trọng, chắc chắn ấy của Thu mà sếp của cô rất quý mến, tin tưởng.

Mấy ngày nay, từ hôm đi làm sau Tết, Thu cứ thấy chồng có vẻ gì đó bồn chồn, lo lắng. Vợ hỏi thì Tấn bảo không có chuyện gì nhưng những biểu hiện của anh thì hoàn toàn ngược lại. Đêm đi ngủ, có lúc, Thu bắt gặp chồng cứ trằn trọc, lo lắng, trở mình liên tục. Rồi Tấn buột miệng:

Này, có nhiều lúc anh cũng tiêu hoang quá em nhỉ? Cứ nghĩ quả anh rút ví mua cái tí vi đời mới gần 60 triệu thấy tiếc quá em ạ. Cứ để tiền đấy, chịu khó xem tivi cũ thì lo được ối việc khác.

Thu đoán chồng đang "gặp vấn đề" nhưng cô không hỏi thẳng anh mà khéo léo thủ thỉ:

Sao tự dung anh lại lục vấn mình thế? Anh chả bảo, tướng tá

anh miệng rộng mày ngài là đại trượng phu còn gì? Chồng em mà hà tiện chắc em cũng không lấy anh đâu nhỉ?

Thấy chồng im im, thở dài về tâm trạng, Thu ôm chồng vừa âu yếm vừa thì thầm, cuối cùng cũng "cạy miệng" được Tấn. Anh kể, vừa hôm rồi đi họp, mới biết công ty có chủ trương cổ phần hóa ngay trong quý 2 nên Tấn sẽ phải chuẩn bị một khoản tiền kha khá để đóng cổ phần. "Giờ anh trót tiêu hết tiền, đợt tới không biết xoay xở làm sao. Công ty cổ phần hóa sẽ có nhiều thuận lợi nhưng kẹt cái, mình không có nhiều tiền. Anh thấy nhiều anh em cũng có ý nhượng lại cổ phần, giá như mình có tiền dịp này thì có phải tốt bao nhiêu không! Chủ trương gấp quá, chứ anh mà biết thế, toàn bộ số tiền Tết năm rồi để dành đó thì lo được bao nhiêu việc. Chắc từ giờ, làm gì anh cũng phải cân nhắc em ạ. Một phút vung tay, ăn vay như chơi...".

Thu choàng tay ôm chồng động viên: "Thôi, thì tới đâu mình tính tới đó. Nhà cửa ổn rồi, may là mình không phải vay mượn để xây nhà nên giờ, hai vợ chồng cố gắng, chắc cũng xoay đủ tiền để anh lo việc công ty. Đợi vài bữa qua tháng Giêng, em hỏi thêm, chắc nội ngoại, bạn bè không có nhiều thì cũng có ít cho mình mượn anh ạ. Chắc vay mượn khoảng 100 triệu cũng không căng lắm đâu. Biết đâu năm nay chồng ăn nên làm ra, thưởng Tết lại gấp đôi năm rồi ấy chứ, lo gì. Nào, giờ mình ngủ để mai còn đi làm anh nhé!".

Miệng vừa trêu, vừa động viên chồng nhưng trong đầu Thu đã có đường đi nước bước của mình rồi...■

→ Đối với những người mắc các bệnh về tim mạch, thời tiết giá lạnh chính là “hung thần” bởi ở thời tiết này, huyết áp của người bệnh có thể tăng cao, nếu không kiểm soát kịp thời sẽ dẫn đến nguy hiểm tính mạng.

Theo các chuyên gia y tế, khi thời tiết chuyển sang lạnh đột ngột, các mạch máu trong cơ thể bị co thắt lại, huyết áp tăng lên, ngoài ra mức huyết áp có thể tăng vọt khi đột ngột ra ngoài trời lạnh hoặc khi tắm rửa. Khi quan hệ tình dục, nhịp tim của người bị bệnh tim cũng sẽ tăng lên. Cả hai yếu tố: Sinh lý và thời tiết sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới người bệnh.

Khi quan hệ tình dục, những biến đổi sinh lý thông thường đã được ghi nhận như: Khi được kích thích, nhịp thở sẽ tăng dần, da đỏ lên, cả nhịp tim và huyết áp đều tăng nhẹ. Khi ở trạng thái hưng phấn, người sẽ căng lên, cả nhịp tim và huyết áp đều tăng cao. Vào thời điểm cực khoái, cơ thể sẽ giải phóng những năng lượng bị dồn nén. Sau đó, nhịp tim, huyết áp và nhịp thở sẽ giảm dần về mức bình thường. Đối với những người bị bệnh tim mạch, sự thay đổi này đôi khi lại là gánh nặng cho quả tim.

**Điều cần biết
với người**

**bệnh tim
khi “yêu”**

Một bệnh nhân chia sẻ, năm nay chị 30 tuổi, bị bệnh tim. Chị sắp làm đám cưới và dự định sẽ đi hưởng tuần trăng mật ở một nơi có tuyết. Nhưng chị đang băn khoăn không biết hưởng tuần trăng mật và làm “chuyện ấy” khi thời tiết lạnh giá có ảnh hưởng gì đến sức khỏe không?

Theo bác sĩ Lê Huy Tuấn (Trung tâm kiểm soát bệnh tật Hà Nội), đối với cả hai giới, khi “lên đỉnh”, huyết áp có thể tăng 180/120 MmHg, nhịp tim có thể tăng lên 150 lần/phút. Đây chính là điều phải lưu ý đối với những người có bệnh tim. Thời tiết giá lạnh ở bên ngoài nhưng nếu quan hệ tình dục trong phòng ấm thì không ảnh hưởng gì đến sức khỏe. Tuy nhiên, bệnh nhân nên đi khám chuyên khoa tim mạch để biết cụ thể mình bị bệnh ở mức độ nào. Vì đối với người có

bệnh tim mạch, hoạt động tình dục là hoạt động gắng sức nhẹ, làm tăng nhịp tim và huyết áp nhưng không nhiều.

Đối với người có bệnh tim nhẹ (như suy tim độ I, II, tăng huyết áp giai đoạn I, II...) thì hoạt động tình dục nhẹ nhàng không ảnh hưởng đến bệnh, ngược lại còn có lợi cho tim mạch khi duy trì đều đặn và nhẹ nhàng. Nếu bệnh nhân có suy tim độ III trở lên (bệnh nhân thấy khó thở cả khi nghỉ ngơi) thì cần tránh quan hệ tình dục và điều trị tích cực, khi mức độ suy tim giảm dần có thể hoạt động tình dục nhưng nên hạn chế và tránh gắng sức. Khi điều trị bệnh chưa ổn định cũng nên tránh quan hệ tình dục vì có thể làm bệnh nặng hơn, xuất hiện rối loạn nhịp tim, thiếu máu cơ tim... gây nguy hiểm tính mạng.■

● LINH AN